

DE STAD

Café-Concert „De La Paix” Reguliersbreestraat 31-33, Amsterdam Middag- en Avondconcert.
Telefoon 5992 Verlaagd tarief.

HOTEL „DU COMMERCE” KALVERSTR. LUNCH f1.50, DINER f1.75
LOGIES f3.—

De schilderes Meij. M. Heineken, bekend om haar fraaie stillevens, die den 8sten Juni haar 80sten verjaardag vierde.

Speciale afdeling voor heeren strijkgoed. Modelwasscherij

over het Y.

DE EERSTE OEFENVLUCHT DER AMSTERDAMSCHER DUIVEN VOOR DE WELDADIGHEIDSVLUCHT VAN ANTWERPEN

Zondag had te Ouderkerk a. d. Amstel de eerste oefenvlucht plaats voor in 1924 geboren postduiven, die was uitgeschreven door den „Noord-Hollandsche Postduiven Bond“, als propaganda voor de op 13 Juli te houden weldadigheidsvlucht van Antwerpen. Afstand hemelsbreedte 135 K.M. Er was ditmaal buitengewoon veel belangstelling zooals ook op onze foto's te zien is, vooral op de linksche, waar men de lange rijen manden langs den Amstel ziet staan. Rechts: De duiven onderweg.

STOK'S RIJWIELHANDEL ■ Origineele „Raleigh“- „Burgers E.N.R.“- en „Germaan“-Rijwielen. - Zeer billijke prijzen ■ Desgewenscht gemakkelijke betalingsvoorwaarden.

WAGENAARSTRAAT 55-57 - TELEFOON ZUID 4801

STOOMWASSCHERIJ NEERLANDIA

'T GOEDKOOPSTE

3DE HUGO DE GROOTSTRAAT
(HOEK FRED. HENDRIKSTR.)
TELEFOON 33908

VRAAGT STEEDS
HOOGHOUDT's
VALENCIA en MORELLEN op Brandewijn
Firma H. J. HOOGHOUDT, Groningen
Telegram-adres:
Valencia-Groningen
Telefoon 543

Jogal

Snel en zeker werkend tegen
Rheumatiek | Verkoudheid
Hoofd- en | Griep
Zenuwpijn | Influenza

Togal-tabl. bij alle Apoth. en Drogisten verkrijgbaar.

KUNST NIEUWHEID
MEUBILEER-INRICHTING
C. DE KÜSTER
BEHANGERIJ - STOFFEERDERIJ
Oude Leliestraat 1
AMSTERDAM

Probeer ze heden 15 cent
Bensdorp's Robbies
Fijne Melkchocolade met Zuidvruchten

De meest aanbevelenswaardige lectuur voor ieder huisgezin is
DE

LEESBIBLIOTHEEK,

uitgaaf der
DRUKKERIJ BERGER
— DEN BOSCH —

Prijs per 12 deelen, besteld bij den Boekhandel, f 3.50.
Franco per post f 4.—
Vooruit betaalbaar.

Laat Uw premieplaat van „De Stad“ omlijsten bij
J. BARWEGEN
in Spiegels, Schilderijen en Portretlijsten.

Specialiteit in het OMLIJSTEN van alle soorten Platen. Groote sortering Etsen.

ROSMARIJNSTEEG 6, AMSTERDAM
Tel. Centrum 2186.

- Adverteeren - doet verkoopen

INTEEKENBILJET.

Ondergeteekende verklaart hiermede zich te abonneren op DE STAD AMSTERDAM à $\frac{f 1.62^5}{f 0.12^5}$ per drie maanden ¹⁾ per week

Naam:

Adres:

1) doorhalen wat niet verlangd wordt

Bovenstaand inteeckenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons bureau Heerengracht 131, of per post toezenden in open enveloppe met postzegel van 2 cent gefrankeerd.

De Administratie van
„DE STAD AMSTERDAM“
HEERENGRACHT 131

VOOR **RHEUMATIEK EN ZENUWPIJN**
MASSAGE-INRICHTING
FREDERIKSPLEIN 47 - TEL. 34978

HOOGFREQUENS- VIBRO- HOOFD- EN
SCHOONHEIDS-MASSAGE. ELECTR.
ONTHARING EN LICHTBADEN.

DAGELIJKS 10-12. 2-5 UUR EN VOLGENS AFSpraak.
MINVERMOEGENDEN DINSDAG- EN DONDERDAGAVOND
VAN 7-9 UUR

DEZE INRICHTING STAAT ONDER MEDISCHE CONTROLE.

Adverteert in „De Stad“!

FOTOGRAFEERT!

MET
EEN CAMERA VAN

WED. W. HOLST
AMSTERDAM

HARINGPAKKERSSTEEG
10, 14, 16 & 18

DE STAD

AMSTERDAM

WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

ABONNEMENTSPRIJS:

f1.62⁵ PER KWARTAAL OF 12½ CENT PER WEEK.
LOSSE NUMMERS 15 CENT.

RÉDACTIE- EN
ADMINISTRATIE-ADRES:
HEERENGRACHT 131
TELEFOON 43304

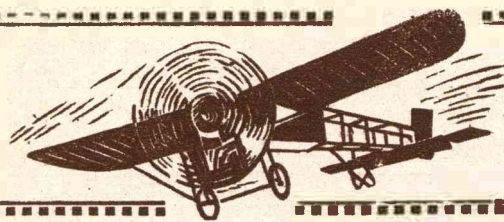
ADVERTENTIEPRIJS:

50 CENT PER REGEL. :: BIJ CONTRACT BELANG-
RIJKE KORTING. :: VOORPAGINA EXTRA TARIEF.

BEZOEK VAN ENGELSCH OORLOGSSCHEPEN AAN ONZE STAD.

Onze stad is bezocht door twee Engelsche politiekruisers, de *Herebell* en de *Godetta*, die onder bevel staan van comodore Evans, een om zijn dapperheid zeer gezeinen marine-officier. Hij maakte o.a. den Zuid-Pooltocht van Scott mee van 1909—1913 en nam na diens dood de leiding der Expeditie over. Ook in den oorlog onderscheidde hij zich zeer. De beide schepen, die dezer dagen weer zijn vertrokken, lagen aan den Westerdoksdijk en trokken veel belangstelling.

13

Het Vliegveld van het Kasteel

Naar het Engelsch
van Heddon Hill
door A. T.

"Dit verbergen van den jongen bewijst echter," ging Gladdice voort, "dat ze op de hoogte zijn en voorspelt gevaar." Maar om het even, Wylie, die tien pop neem ik graag van je aan."

De inspecteur betaalde. Zijn vrees voor Tom was groter dan zijn spijt over het mislukken van zijn onderneming, die feitelijk toch niet meer dan een schot in de lucht was geweest.

"Denk je, dat ze hem de lucht in gestuurd hebben, om hem uit den weg te krijgen?" vroeg Gladdice, het geld in z'n zak stekend.

"Daar hebben ze geen tijd voor gehad, nadat ik den portier gezegd had waar ik voor kwam," was het antwoord. "En terwijl ik binnen was, is er geen vliegtuig opgestegen. De oude praatte nogal druk en verzekerde mij, dat geen van zijn mannen tot een moord in staat zou zijn. Het scheelde niet veel, of ik had hem geantwoord, dat ik daarvan overtuigd was, maar dat zou niet erg diplomatiek geweest zijn."

De inspecteur lachte en stond op om het vertrek te verlaten. "Ik snap je," zei hij. "Ga je gang maar en geluk er mee. Maar mijn officiële ooren moeten het toch maar liever niet hooren, vooral daar ik, door de revolver die in mijn zak zat, eigenlijk zelf achter slot en grendel had moeten zitten."

Zoodra zij alleen waren sprak dr. Learoyd: "Ik ben bereid alles te doen wat redelijk is, als Tom er door uit de modder gehaald kan worden."

"Wat ik van u verlang is, dat u een man half dood zult maken en hem dan weer genezen. Een van de voornaamste handlangers van Ambler komt hier nu en dan een glas

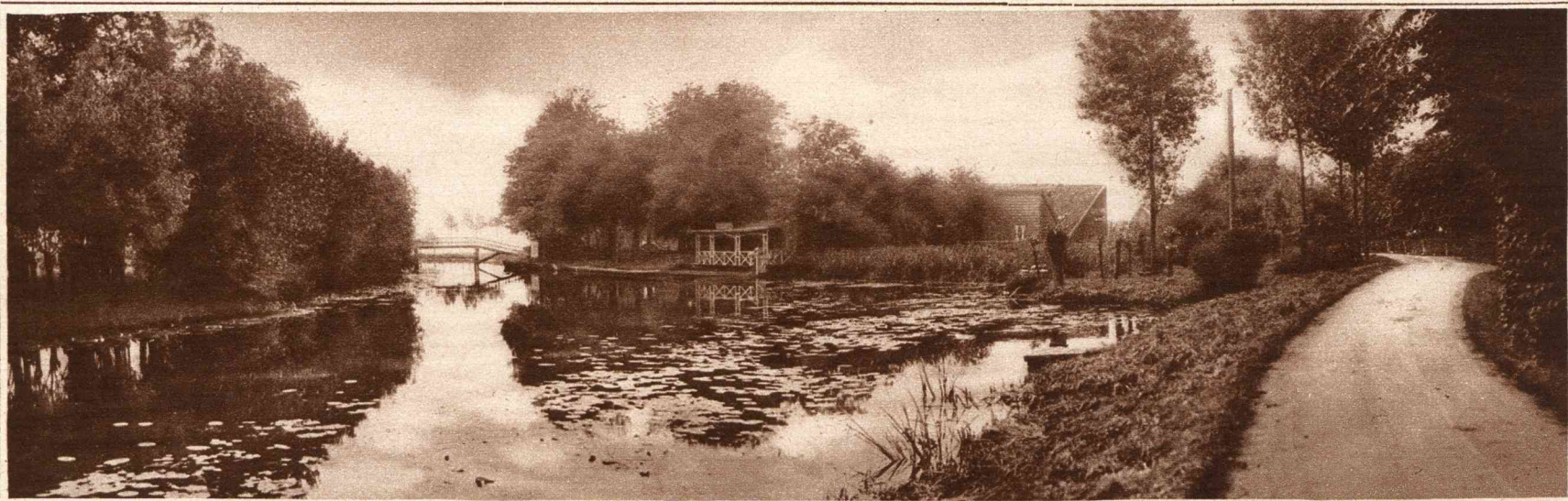
natuurlijke ziekte deden denken. Bovendien had het het groote voordeel, dat er kleur, smaak noch reuk aan was.

"Dat is het wat wij hebben moeten," besloot de dokter. "Ik zal de juiste hoeveelheid afwegen om mij een zeer zieken en beklagenswaardigen patiënt te bezorgen, zonder dat er ook maar het minste gevaar voor zijn leven ontstaat. Het zal ongeveer een uur na toediening werken en dat wel op verschillende allernaangenaamste wijzen. De maagkramp alleen reeds zal onzen man doen schreeuwen om een dokter."

"Uitstekend, dokter," lachte Gladdice. "Geen wonder, dat de inspecteur is weggegaan. Het eenige wat ik nog zou willen zeggen is: Hoe eer hoe beter."

"Het zal gauw genoeg gebeuren," antwoordde Learoyd. "Ik zal het verder wel met Carden regelen, zoodat de mijnheer in kwestie den eersten den besten keer dat hij weer hier komt, behoorlijk zijn portie krijgt. Maar daar

UIT DEN OMTREK HET GEIN

De beide mannen zaten in het kleine omtrekje achter de gelagkamer van Mike Carden. Toen er een auto voor de herberg stopte stak de waard zijn hoofd door de half geopende deur. "Daar is dr. Learoyd, heeren," kondigde hij aan.

Een oogenblik later werd de dokter binnen gelaten, zijn gelaat één groot vraagteken. Gladdice en de inspecteur waren tevoren even bij hem aangelopen en hadden hem meegedeeld, wat hun plannen waren. Hij had beloofd even naar den afloop te komen hooren.

"Niets, dokter," zei Wylie, "geen spoor van den jongen te ontdekken."

"Dat ziet er slecht uit," antwoordde Learoyd, "dat voorspelt gevaar voor hem. Als ze hem verstopt hebben, blijkt daaruit wel, dat ze hem als een gevaarlijken getuige tegen hen beschouwen."

"Dat komt ons ook zoo voor," zeiden de journalist en de inspecteur tegelijk.

Eenige oogenblikken van zwijgen volgden waarop plotseling Gladdice sprak:

"Ik ben er voor dat we met list in hun versterking trachten te komen. We moeten handigheid tegenover handigheid stellen. Ik heb zelfs al een klein plannetje, dat we misschien juist nu, nu we bij elkaar zijn, goed kunnen bespreken. Ik ben er namelijk niet heel zeker van of het wel kan worden uitgevoerd, zonder dat we tegen de wet handelen. Mijn bedoeling is mijnheer Learoyd, in zijn kwaliteit als dokter, in het kasteel te krijgen. Misschien dat hij er dan het een of ander ziet of hoort."

Een der mooiste plekjes die in den omtrek onzer stad te vinden zijn en waar op mooie dagen de Amsterdammers zoo gaarne heen gaan is zeker wel het Gein. Op het oogenblik is het daar weer op zijn mooist en zelfs al waren het geen mooie Pinksterdagen die we dit jaar gehad hebben, toch hebben toen weer tal van stadgenooten het plekje bezocht dat wij hierboven in beeld brengen — het Midden-Gein, bij het welbekende café „De Vink“, dat velen onzer lezers wel bekend zal zijn.

drinken. Mike Carden zal alles doen wat ik hem vraag. Kunt u nu Mike niet iets geven om in zijn whisky te doen, dat hem zóó ziek zal maken als hij weer op het Kasteel terug is, dat Ambler, als hij waarde hecht aan het leven van den man — en ik weet dat hij dat doet — u wel moet laten roepen?"

Het scheen dat er iemand geluisterd had naar dit zonderlinge voorstel, ten minste, de waard kwam om den hoek der deur kijken en zei: "Ik zal het wel klaarspelen, mijnheer. Ik doe alles om die afschaffers te vangen, die ook mijn vrouw's neef te Courtenay Peveril schijnen vermoord te hebben. En ik heb er iets goeds voor ook — ik heb het gekregen om er een wespenest in den tuin mee uit te roeien."

Dokter Learoyd sprak onmiddellijk zijn veto uit over dezen dramatischen maatregel. Dat goedje zou heel goed dooddelijk kunnen werken. Hij kende echter wel iets, dat onmogelijk ernstige gevolgen kon hebben, maar dat toch verschijnselen opwekte, die aan een

ben ik nog niet mee klaar. Als ik den patiënt heb onderzocht, zal ik zeggen, dat het noodzakelijk zal wezen een verpleegster te nemen."

"Ja?" vroeg Gladdice, die begon te „ruiken“ dat het verhaal, dat hij later van het geval zou schrijven, nog interessanter zou worden.

"Die verpleegster," vervolgde de dokter, "zal mijn dochter Helen zijn, die natuurlijk behoorlijk onherkenbaar gemaakt zal worden. Als Tom op het Kasteel in moeilijkheid verkeert, dan zal zij daar heel gauw achter komen."

ZEVENENTWINTIGSTE HOOFDSTUK.

DE VERPLEEGSTER.

Dokter Learoyd, die over den te bed liggenden zieken man gebogen stond, richtte zich plotseling op. Ambler en Calypso, die bij de deur stonden, wachtten zijn uitspraak met ongeveinsde angst af.

"De patient is zeer ziek," zei de dokter. "Hij heeft vermoedelijk iets gegeten, dat hem niet goed is gekomen en een ernstige verstoring van de maag heeft teweeg gebracht. Hij verkeert op het oogenblik wel niet in gevaar, maar we moeten toch op het ergste voorbereid zijn. Ik zal hem een drankje voorschrijven, maar hoofdzak is toch, dat de zieke onder voortdurend toezicht blijft. Ik zal naar Exeter telefoneeren om een verpleegster en haar zoodra zij aankomt hierheen sturen."

Ambler en Calypso keken elkaar beteuterd aan. "Is een verpleegster beslist noodzakelijk?" vroeg de oude man. "Er is op het kasteel zoo

slecht nog iemand te logeeren — we hebben geen slaapgelegenheid."

"Ik kan niet voor de gevolgen instaan, wanneer u geen verpleegster neemt," antwoordde Learoyd kortaf. "Het beste zou zijn als u er twee nam, een voor den dag en een voor den nacht. De verpleegster die buiten dienst is zou dan eventueel wel bij mij thuis kunnen slapen."

Dit voorstel beviel Ambler in het geheel niet. Onder dankbetuiging voor het vriendelijke aanbod zei hij één verpleegster toch wel genoeg te vinden. En het zou ook niet noodig zijn, den dokter overlast aan te doen; er zou wel wat op gevonden kunnen worden, dat ze een kamertje kreeg. Twee der aviateurs moesten het dan maar zoolang samen met één kamer doen.

Daarbij bleef het en dr. Learoyd beloofde, dat de verpleegster in den loop van den avond zou komen. Als er geen geschikte trein was, zou hij haar met de auto gaan halen. Het zou hem echter aangenaam zijn, als de een of andere flinke vrouw zoolang haar plaats zou willen innemen en zou willen doen wat hij voorschreef.

"Heel veel vrouwen hebben we hier niet," antwoordde Ambler met een gemaakt lachje, "het is hier een soort klooster. Maar mijn dochter zal wel doen wat zij kan, tot de verpleegster komt."

Calypso keek niet erg vriendelijk, maar stemde toch toe. Zij vreesde, dat zij niet erg

"Ik denk dat hij in de herberg is geweest," zei Calypso. "Hij ruikt leelijk naar whisky. Er wordt algemeen geloofd dat hij, als je rechterhand, meer vrijheid geniet dan de anderen. De portier zou hem niet durven beletten het Kasteel te verlaten."

Ambler dacht even na. "Dat zal ik onderzoeken," zei hij kortaf.

Binnen tien minuten was hij terug en weer wenkte hij het meisje even buiten de ziekenkamer te komen.

"Je hebt gelijk, hij is in de herberg geweest," zei hij. "Daar schijnt hij geregeld te komen, maar als hij beter wordt, zal ik wel zorgen, dat hij het niet meer doet. Ik vraag me af, of alles geen vooraf beraamd plan is en hem iets is gegeven met de bedoeling om een verpleegster in het Kasteel binnen te smokkelen. Zij kon wel eens een spion zijn."

"Maak je daar maar niet ongerust over. Als ze een spion is, dan zal ik dat gauw genoeg ontdekken en dan zal ze heusch niet zoo erg best af zijn."

Het gesprek werd afgebroken door den butler, die zijn meester kwam verwittigen,

vertrouwde man, die altijd deze zaakjes opknapt, ziek is. Maar ik zal zien, dat ik een vertrouwden plaatsvervanger voor hem vind. Zeg Grimes!"

"Hallo, hallo!"

"Wordt er in de stad soms ook over gesproken, dat Carpenter's dood in verband zou staan met de enkele valsche biljetten die er gevonden zijn? Zooals je weet is er bij het onderzoek niets van dien aard gebleken; de politie heeft er ook niet op gezinspeeld. Maar je weet — er zijn overal bemoeizieke menschen en die zijn dikwijls gevaarlijk. Misschien wordt er in de stad al over gekletst."

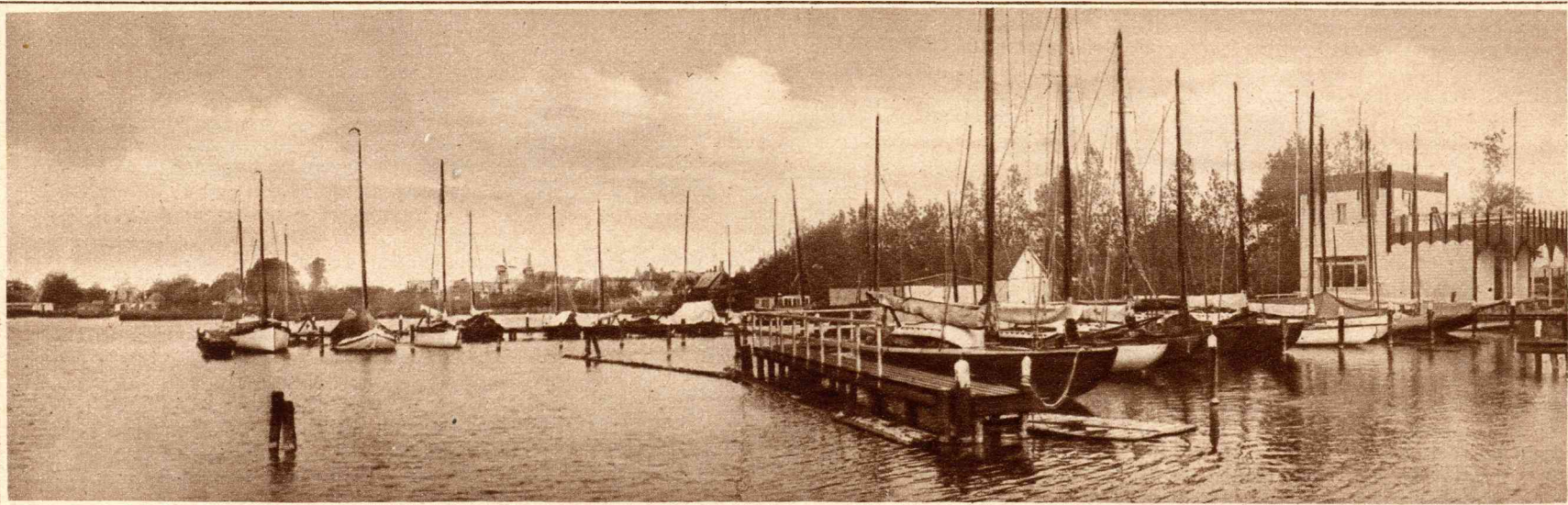
"Neen," antwoordde Boulthbee, "daar heb ik ten minste nog niets van gehoord. Maar wel heb ik opgemerkt, dat de menschen die ik in De Engel tref, zoodra ik binnenkom weer stil worden. Gewoonlijk praten ze dan over niets anders dan het weer."

"Adieu!" riep Ambler en belde af.

Als het voor een man als Ambler mogelijk was om zenuwachtig te worden, dan zou een goed opmerker gezegd hebben, dat hij het dien middag was en van Calypso zou hij het eveneens gezegd hebben. Ze waren zenuwachtig over de aanstaande komst van de verpleegster voor Thyne, die hen door den ijver, of misschien nog erger, van dr. Learoyd op den hals geschoven was.

De verpleegster verscheen omstreeks negen uur. Zij kwam in de hotsende autobus, die op

UIT DEN OMTREK AALSMEER

geschikt was voor de taak. En zij dacht met hoeveel blijdschap zij die op zich genomen zou hebben, wanneer Tom Baxter de patiënt zou zijn geweest.

Ambler vergezelde den dokter tot de poort en putte zich uit in verontschuldigen. Dr. Learoyd keek overal om zich heen naar Tom, maar zag hem niet en toen hij eindelijk weer op den straatweg stond was hij blij dat hij tenminste had weten te bewerken, dat jongere en meer geïnteresseerde oogen het onderzoek zouden kunnen vervolgen.

Mike Carden had zijn taak uitstekend vervuld. Leo Thyne was werkelijk zeer ziek en zou eenige dagen een zorgvuldige verpleging noodig hebben.

Toen hij in Thyne's kamer terugkwam wenkte Ambler Calypso om even in de gang te komen. "Da's een beroerde geschiedenis met die verpleegster," zei hij, "wie weet is ze geen nieuwsgierig wezen, die overal haar neus in wil steken, zoodat we haar goed in het oog moeten houden."

"Natuurlijk zullen we haar in het oog moeten houden," stelde Calypso toe. "Je zult toch zeker den regel, dat niemand die op het Kasteel in dienst is, het dorp mag ingaan, ook op haar toepassen?"

"Natuurlijk! Buiten het grondgebied van het Kasteel komt ze niet. Ja, nu je over dien regel spreekt — waar en wanneer heeft Thyne het zoo te pakken gekregen? Het kan onmogelijk dat hij ziek geworden is van iets dat hij hier op het Kasteel at of dronk, want dan zouden we allemaal ziek geworden zijn."

Een ander veel gezocht plekje, dat vooral aantrekkingskracht uitoefent op sport-liefhebbers en dan nog speciaal liefhebbers van de watersport, brengen wij hierboven in beeld. Het is de Jachthaven en het Clubhuis der Zeilvereniging „De Nieuwe Meer”, een vereniging, die bijna uitsluitend Amsterdammers tot leden heeft. Op mooie Zondagen ziet men de leden dan ook in drommen, de jongelui in hun frissche zeilpakjes, de meisjes in fleurige toiletjes, langs den Schinkel zich naar het Clubhuis begeven.

dat hij was opgebeld door Grimes Boulthbee van Courtenay Peveril.

"Ben jij daar, Grimes?" zei Ambler toen hij in "de bibliotheek de telefoon aan het oor gebracht had. "Wat nieuws omtrent de zaak van je overleden dwazen kassier?"

"Neen, ze zoeken nog altijd de stad af naar den man dien ze hebben zien weglopen uit het hotel," antwoordde de Bank-directeur. "Ik wil je alleen maar berichten, dat ik vandaag een groote zending bankpapier uit Londen ontvangen heb. Als je ze wilt hebben, zal je morgen iemand moeten sturen, daar we maar weinig klein bankpapier hebben en ik die aan het loket zal moeten aanvullen. Of wel een partij van Tom's fabrikaat, of de pas uit Londen aangekomen papiertjes zullen daarvoor gebruikt moeten worden, ik kan het onmogelijk uitstellen."

"Goed, goed, je zult morgen een nieuwe voorraad hebben," Ambler's stem beefde even. „Vervelend, dat je zoo'n haast hebt, daar mijn

het station voer en zei den heer Ambler, die haar aan de poort opwachtte, dat zij regelrecht van het station naar het kasteel was gekomen, zonder op dit late uur eerst bij den dokter aan te gaan. Zij had echter van den dokter telefonisch alle noodige instructies ontvangen; als hij den volgenden morgen den patiënt weer kwam bezoeken, zou hij wel zeggen of zij met de behandeling op dezelfde wijze moest voortgaan, of dat zij die moest wijzigen.

Ambler gaf daar geen antwoord op. "Ik zal u bij mijnheer Thyne brengen," zei hij. "Mijn dochter heeft tot nu toe bij hem de wacht gehouden. Wat ik zeggen wil, hoe moeten wij u noemen?"

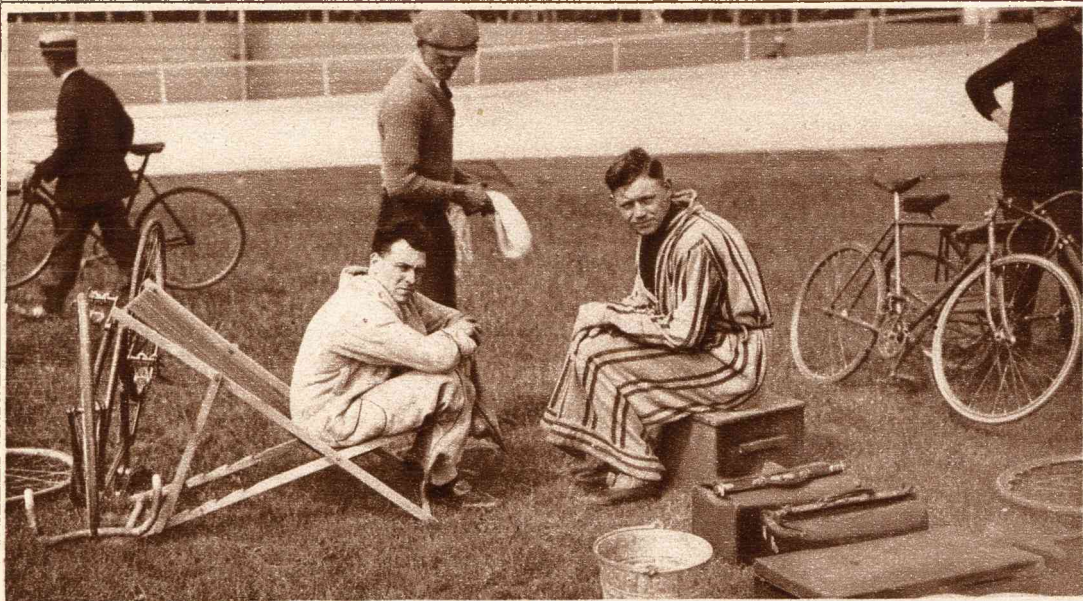
"Mijn naam is Margaretha," was het antwoord; „noemt u mij dus zuster Margaretha, of alleen zuster, precies zooals u wilt."

Ambler lette goed op. Boven alles zag hij met voldoening dat deze rijzige jonge vrouw in het stemmige verpleegsterskostuum, toen hij haar naar boven geleidde, niet de minste belangstelling aan den dag legde voor de omgeving, die toch geheel nieuw voor haar moest zijn. Zij ging blijkbaar geheel op in haar werk, wat trouwens ook haar plicht was.

"Lieve, dit is zuster Margaretha, die je komt aflossen," zei Ambler tot Calypso, toen zij de deur van Thyne's kamer geopend had.

De beide meisjes keken elkaar kalm aan; Calypso stak het eerst haar hand uit.

"Ik ben heel blij, dat u me komt bevrijden," zei ze, "zoolang de dokter weg is, heb ik in angst gezeten, dat mijn onwetendheid ernstige gevolgen zou kunnen hebben."

DE 8-UURS KOPPELWEDSTRIJD IN HET STADION.

Piet van Kempen (links) en Klaas van Nek (rechts) die winnaars van dezen wedstrijd werden, voor den aanvang op het middenterrein wachtend op het sein om in de baan te verschijnen.

De zuster liep op het bed toe en keek naar het opgezwollen gelaat en de glazige oogen van Leo Thyne. Zij greep zijn pols.

„Voor het oogenblik is alles in orde, juffrouw Ambler,” zei ze vriendelijk, „ik zal even m'n mantel uittrekken en dan neem ik dadelijk uw plaats in.”

Eenige minuten later ging Calypso naar de bibliotheek, waarheen Ambler haar was voorgedaan.

„Wel?” zei hij.

„Het is nog wel een beetje vroeg om iets met zekerheid te zeggen,” was het antwoord. „Ik ben niet onfeilbaar in het beoordeelen van karakters, dat is jou beter toevertrouwd. Maar ik geloof dat alles in den haak is. De dokter heeft haar laten komen van een vereeniging van ziekenverpleegsters. Een min of meer nuffig jong ding, dunkt me, die van niets afweet dan van koortsthermometers en verbandlinnen. Ze heeft Leo's temperatuur al opgenomen; die is negen-en-dertig acht. Ze zegt dat dat vrij ernstig is, hoewel het nog niet noodzakelijk levensgevaarlijk behoeft te zijn.”

„Blijft ze bij hem waken!” vroeg Ambler.

„O, ja. Ik heb haar haar kamer gewezen, maar zij geeft er de voorkeur aan, bij den patiënt te blijven. Als ze slaap nodig heeft, zal ze op een divan gaan liggen, die ik in de kamer heb laten brengen.”

„Het schijnt alles in orde,” zei Ambler aarzelend. „Je zal goed doen zelf ook eens een flinke rust te nemen, want ik wou, dat je morgen met Baxter naar Courtenay Peveril vloog. Nu de politie hem op de hielen zit, zal het een gevaarlijk karweitje zijn en jij bent de eenige, die ik kan vertrouwen, behalve Gownner, en dien kan ik niet missen.”

Het vooruitzicht scheen Calypso toe te lachen. Haar oogen glansden, toen ze wegging, om eens „een flinke rust” te nemen, die haar voor een zeer gewichtige taak moest voorbereiden.

ACHTENTWINTIGSTE HOOFDSTUK. VERSTOPPERTJE.

Met den patiënt alleen gelaten schudde zuster Margaretha haar aangenomen persoonlijkheid geheel af en daarmee tegelijk alle belangstelling voor den man die daar op het bed lag. Als Helen Learoyd had zij wel aan iets belangrijkers te denken: ze moest Tom zien te vinden.

Zij was zich bewust van het gevaar, dat haar vrijwillig aanvaarde taak haar deed loopen; Steven Gladdice had haar Lord Honiton's kasteel beschreven als een nest vol misdadigers, die voor niets zouden terugdeinzen, om ont-

maskering te voorkomen. Zij vertrouwde evenwel dat geen der bewoners, behalve misschien Thyne, haar vermommings zou bemerken; haar vader, die vroeger veel aan liefhebberij-tooneel-spel had gedaan, was een uitstekend grimeur en had haar onherkenbaar veranderd. Thyne was de eenige bewoner van het kasteel die haar, van dichtbij gezien had en die bevond zich in een toestand van bewusteloosheid, die nog wel een dag of acht zou duren.

Dat zij haar taak als verpleegster goed zou vervullen, daarvan was zij overtuigd; zij had tijdens den oorlog dienst gedaan in een hospi-

Het
bekende
adres
voor
prima
Optiek

Amstel 210

's Avonds na 6.30 gesloten

taal en daar veel geleerd. Het gevaar lag, voor zoover zij kon nagaan, in een te vroeg bijkomen van Thyne, of in een ontdekking van haar nachtelijke tochten, die zij van plan was te ondernemen, om Tom te zoeken.

Allerlei verrassingen konden haar overkomen in dit oude gebouw met zijn krakende vloeren en verborgen hoekjes, dat bovendien, zooals zij wist, door gewetenloze mensen werd bewoond.

Niettemin was het noodzakelijk, dat zij aan het werk ging, wilde zij dien schakel smeden, die Tom met de buitenwereld zou verbin-

den. Het eerste wat zij te doen had was, te weten te komen waar zich zijn kamer bevond, wat in dit huis, waarin zooveel vertrekken waren, allesbehalve gemakkelijk was. Maar in de duisternis zou haar kans van slagen vermoedelijk het grootste zijn en na eenige oogenblikken opende zij, na nog een blik op den patiënt geworpen te hebben, de deur en luisterde. Er heerschte een doodsche stilte. Ergens beneden sloeg plotseling een klok... één slag. 't Was na middernacht.

Zij liep de gang op en stapte de kleine, aan haar toegewezen kamer binnen. Zij had gevraagd om den divan naar de ziekenkamer te laten overbrengen, om daardoor den indruk te wekken, dat zij den geheelen nacht op haar post zou blijven, maar zij had natuurlijk van idee kunnen veranderen. Ze kon best zeggen, dat de toestand van den patiënt snel verbeterd was. Zij had dus nog niets gedaan, dat zij niet, zonder verdenking op zich te vestigen, zou kunnen verklaren.

Het raam in haar kamer gaf uitzicht op de door de maan verlichte binnenplaats vóór de stallen en tot haar verbazing hoorde zij daar het gebrom van machines, wat ook Tom zoo geïnteresseerd had op den dag van zijn komst. Terwijl zij nog keek, hield het geluid plotseling op en onmiddellijk daarna zag zij twee mannen uit de stallen komen en de binnenplaats oversteken, naar het kasteel. Haar hart klopte. Uit kleine beweginkjes, uit de manier van loopen herkende ze in een der mannen Tom.

Zij kon natuurlijk niet weten, dat ten gevolge van Thyne's ziekte Tom aangewezen was om Gownner te helpen bij het opmaken van de partij valsche bankbiljetten, die hij den volgenden dag naar Courtenay Peveril zou moeten brengen.

Een paar minuten later hoorde zij de voetstappen van het tweetal op de gang. Eenige woorden werden fluisterend gewisseld, en na een „welterusten Baxter”, ging een der mannen door en een eindje verderop sloeg een deur dicht, terwijl een onzichtbare hand aan den knop van haar deur draaide. Wat was ze dankbaar, dat zij den sleutel in het slot had omgedraaid. Wie van de beide middernachtelijke wandelaars voor haar kamerdeur stond wist ze natuurlijk niet.

Ze zou echter niet lang in twijfel blijven.

„Hé, wat beteekent dat? Wie is daar binnen?” riep een stem, die haar deed opspringen en de deur openen. Tom stond haar bij het schijnsel van het electrisch licht, dat ze had aangedraaid, aan te staren.

„Wel, nou nog mooier!” riep Tom uit. „Waar ben ik? Weer in Frankrijk, in handen van het Roode Kruis?”

Helen las oprechte verbazing op zijn gelaat en was er blij om. Zij wist nu, dat haar vermommings elke proef kon doorstaan. Zelfs hij die eer dan alle anderen haar herkend moest hebben, zag een vreemde in haar. Dat was zeer geruststellend en het ging haar wel even aan het hart, dat zij het geval niet lachend en als een grap kon opvatten.

„Tom,” fluisterde zij, „ken je me niet?”

„Allemachtig! Ben jij 't Helen?”

„Ja, ik werk hier als een soort ordonnans-officier, om het contact te bewerkstelligen tusschen jou en de buitenwereld. Voor het oog ben ik hier om Thyne te verplegen.”

„Prachtig, dan zullen we mooi kunnen samenwerken. Zeker Steven Gladdice, die dat zaakje zoo fijn in elkaar gezet heeft. Maar wat doe je eigenlijk in mijn kamer?”

Voor Helen kon antwoorden, klonken voetstappen op de gang en Tom fluisterde: „Daar heb je nou de poppen al aan het dansen. Dat is de oude Ambler.”

(Wordt voortgezet)

DE 8-UURS KOPPELWEDSTRIJD IN HET STADION.

Een aardige overzichtsfoto van den wedstrijd.

Men herstelt zich het snelst van de vermoeienissen van de reis, wanneer men zijn dorst grondig met

Victoria-Water

Oberlahnstein

gelescht heeft. Daarna smaken de spijzen dubbel zoo goed, en het onaangename gevoel van afmatting is verdwenen. Victoria-Water is lekker, opwekkend en gezond.

Voor huishoudelijk gebruik bijzonder aanbevolen in heele Literischroefflesschen, inhoudsprijs 32 cent.

HET AANZOEK

Annie Karsen was alleen in het salon toen Ru Derksen kwam. Het was vier uur in den middag. Anny deed zeer verbaasd.

"Ik heb zooveel je moeder gesproken," zei Ru.

"Zoo? Waar?"

"In 'n lunchroom. We hebben er samen thee gedronken."

"Ja? Zoo vroeg al? Wie was bij haar?"

"Ik. Ik moest haar spreken over... een ernstige aangelegenheid."

"Hebben jullie 't over mij gehad?"

"Ja... dat is te zeggen... nou, zie je... een van de voornaamste redenen waarom ik hier ben is, dat ik eens met jou wilde praten..."

"O, wat interessant! En wat zijn de andere voorname redenen?"

"Niet alles tegelijk. En vooral, ik wilde eens ernstig met je spreken."

"Twéé ernstige gesprekken op één middag? Ru, jongen, is dat nou niet overdreven? Enfin, wanneer komt moeder thuis?"

"Om half zes."

"Dan hebben we haast anderhalf uur voor ons ernstig gesprek. Eenig hé? Wacht, begin nog niet... ik zal even schellen voor de thee."

De thee werd gebracht en Anny bediende haar bezoeker en zich zelf.

"Nou Ru," zei ze aanmoedigend. "Vertel me nou maar: waar had je het over met moeder?"

"Wij waren het erover eens, dat het tijd voor je wordt om aan trouwen te denken."

"Aardig van je, Ru, dat je 't met moeder eens was. Ik zou 't lam hebben gevonden, als je over zoo'n kleinigheid met haar was gaan kibbelen!"

"Je moeder vroeg me om er met jou over te spreken."

"Ook niet leuk voor je, zeg! Je hebt 't haar toch niet beloofd?"

Ru stond op.

"Hoor eens, Annie, wees nou, asjeblijft, ernstig. Hemel, ik heb wel meisjes gekend van vieren-twintig en wel van vijftientwintig, die..."

"Jij bent haast drieëntwintig en ik ben achtentwintig..."

"Ja, en nog geen enkel grijs haartje, hé? Je bent heusch een wonder, Ru!"

"Laat me toch uitspreken, Annie. Jij bent drieëntwintig en ik ben achtentwintig, dat is..."

"Eenenvijftig. Wat zijn we samen oud, hè Ru?"

"Drieëntwintig en achten-twintig... juist de geschikte leeftijd voor een vrouw en een man die aan trouwen denken en daarover wilde ik nu met je gaan spreken."

"Jeetje Ru, moet je nou nog beginnen? Ik dacht, dat je al bezig was!"

"Hoor eens Anny, hoe kan ik je nou ten huwelijk vragen, als je al wat ik zeg belachelijk maakt."

"Doe ik dat? Misschien komt dat wel door m'n twee namen. Ik heet Annie Bernardina, moet je weten en nou is Annie een ondeugend lastig schepseltje... maar Bernardina is heel ernstig en gevoelig... soms. Maar ik val je in de rede... sorry!... Ga nou maar weer door met je aanzoek... zoo aanstonds komt moeder."

"Ik wou, dat je nou eens ernstig was, Annie! Hoe kan ik je nu ten huwelijk vragen, als je zoo doet... Kijk eens Annie, we kennen elkaar al van kind af en... een paar vechtpartijen uitgezonderd, hebben we het altijd goed met elkaar kunnen vinden... en je weet dat ik veel van je hou... je weet... ik kan 't zoo moeilijk zeggen... Annie..."

Annie klapte in de handen.

"O, het wou'dt heusch een aanzoek, niet Ru?"

Ru stond op.

DE MOEDIGSTE

't Wordt tijd dat de mannen het eens gaan beseffen, Dat zij bij de vrouwen ten achteren staan, En dat, als de vraag rijst, wie 't moedigst zich toonen,

Zij druipstaartend netjes naar huis kunnen gaan.

Zij vraagt aan 't loketje naar allerlei zaken, Als eens in het jaar zij de stad uit zal gaan, En zij denkt er niet aan, zich er om te bekommeren Dat er tientallen wachtenden achter haar staan.

Zij trapt op de voeten van wel twintig mensen, Als z' in den schouwburg naar haar stalletplaats moet,

En hoe nijdig en pijnlijk de mensen ook kijken, Denk niet dat dat in 't minst ook maar blozen haar doet.

Thuis is het net eender, ook daar weer hetzelfde: Geen man in heel 't land heeft den moed eener vrouw.

Of bent U soms zoo brani, het uw dienstmeid te weigeren,

Als ze zegt dat ze 'n avondje meer uitgaan wou?

Die de meerderheid looch'nen der vrouwen zijn dwazen,

Want het gaat zoo het gaat en het loopt zoo het loopt,

Het zal U niet gebeuren, dat na 'n uur jassen passen,

U ten slotte alleen een paar schoenveters koopt.

A.T.

AMSTERDAMMERTJES

PECHVOGEL.

Het regende! Geen traag, druilig motregentje, maar 'n stortregen, die je in een paar minuten doorweekt. Aan de tramhalte stonden vele menschen schuilend onder parapluies, gedoken in regenjassen, met verlangen naar de naderende tram uit te zien, de tram waar ze beschut en droog zouden zitten, of misschien staan, wat in elk geval beter is dan in den regen staan. Maar de tram naderde traag door eenige verkeersstremming van karren die te langzaam gingen en verkeersagenten die zeer nauwgezet waren.

In een portiek stond een jonkman, keurig gekleed, glimmende overschoenen aan. Ook hij wachtte op de tram, maar had in een portiek 'n schuilplaats gezocht omdat zijn hoed en jas nieuw waren, omdat hij naar een receptie moest en er zoo graag smetteloos uitzag, omdat een rijtuig of taxi hem te kostbaar was, enfin om verschillende redenen.

Met één oogopslag had de jonkman gezien dat de naderende tram vol, meer dan vol was, dat voor- en achterbalkon op de spreekwoordelijke harington geleken, dat alle lussen vol gingen. Vóór de tram de halte bereikt had sprong de jongeling op het achterbalcon. De tram snorde de halte voorbij, tot teleurstelling van de wachtende menschen die echter in een hartelijk gelach schoten, toen de keurige jongeling dien ze allen reeds benijd hadden weer van de tram, en in een plas sprong, waardoor zijn broek met onberispelijke vouw er alles behalve proper uitzag.

Met hoogrood gelaat keerde de jongeling terug naar de plek waar hij op de tram gesprongen was en raapte daar den overschoen op, die, bij het opspringen, van zijn keurige laars gegleden was. Moeizaam trok hij het modderig voorwerp aan, veegde zorgvuldig het vuil van zijn vingers, trok keurige handschoenen aan, alles met het air van iemand dien het niet bommen kon, maar naar de halte om op de tram te wachten ging hij toch maar liever niet. Vreesde hij de lachende gezichten, die alle vol belangstelling naar hem gekeerd waren?

Hij verwijderde zich in tegenovergestelde richting. T. L. menschen hadden al zoo wat allemaal het strand verlaten om te gaan lunchen.

Hij zag op haar neer, zooals ze daar lag, in de schaduw van haar strandstoel, met frissche, gebruide wangen en een flauwen glimlach op haar roode lippen. Het boek, waarin ze gelezen had, was op den grond gevallen en een klein krabbetje kroop bedrijvig over de bladzijden.

Gedurende drie weken hadden ze elkaar nu elken dag ontmoet en een paar woorden met elkaar gewisseld. Gisteren was ze zelfs nog gebleven nadat de meeste anderen al waren heen gegaan, toen ze hem zag aankomen.

Zij had geglimlacht en ze had hem toege staan, haar stoel voor haar op te bergen.

Een jongen met een mand vruchten keek grinnkend naar hem, toen hij daar, aarzelend, stond in den zonneschijn.

Zij kon toch ook niet eeuwig blijven slapen. Hij was haar al twee maal voorbij gelopen, telkens even voor haar staan blijvend — om dan weer door te loopen.

Eindelijk wist hij al zijn moed te verzamelen. Hij kuchte zeer luid. Zij opende de oogen en ging overeind zitten.

"Hebt u een kaartje, juffrouw? Twintig centen per uur."

En zij betaalde de huur van haar strandstoel.

DE KLEINE BLOEMENLIEFHEBSTER.

"Neen," zei hij; "Annie, je valt me tegen. Je hebt geen hart. Je bent een onverbeterlijke flirt... Ik zal je niet meer lastig vallen. Ik ga."

Hij wierp een laatsten blik op haar. Zij zat met neergeslagen oogen.

"Dag Annie," zei hij aarzelend.

"Dag Ru." Toen keek ze op.

"Zeg, nou je met die ondeugende Annie hebt afgedaan, zou je nou niet even terug komen om het met Bernardina te bepraten?" A.M.

AAN HET STRAND

Zij zat rustig te slapen in haar strandstoel en hij wilde haar niet graag storen, maar toch moest hij haar de vraag voorleggen. En het werd tijd ook. Het was al half een en de men-

UIT DEN OMTREK

DE MOLEN AAN DEN STAMMERDIJK.

DE HEERENGRACHT.

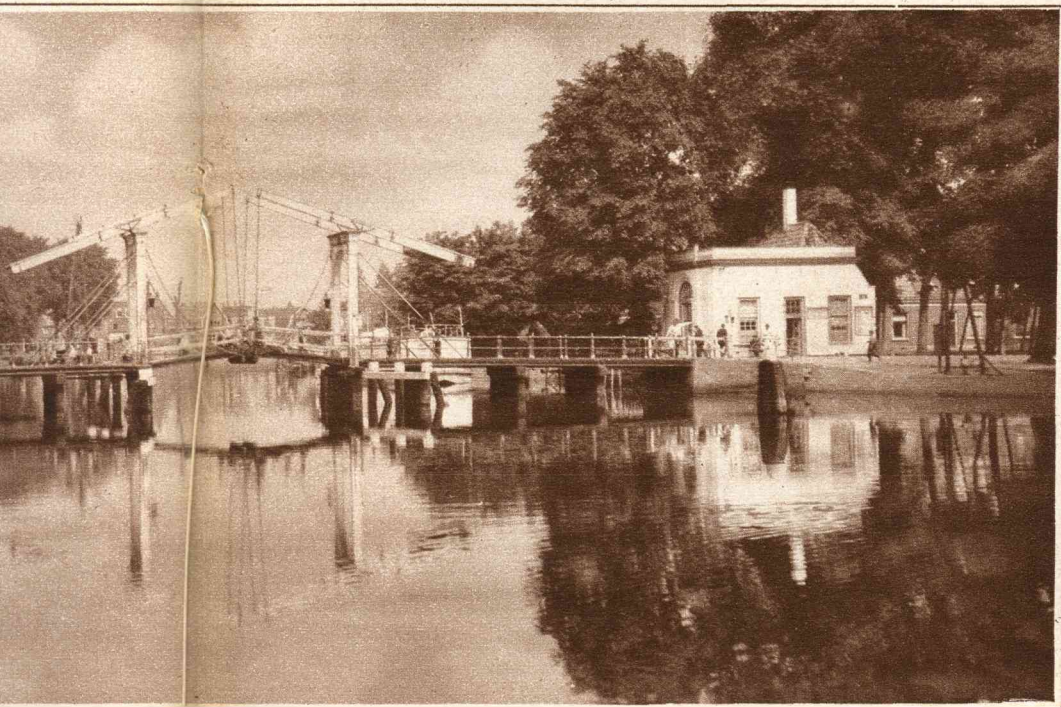

KIJKJE OP DEN WEG NAAR HET STA

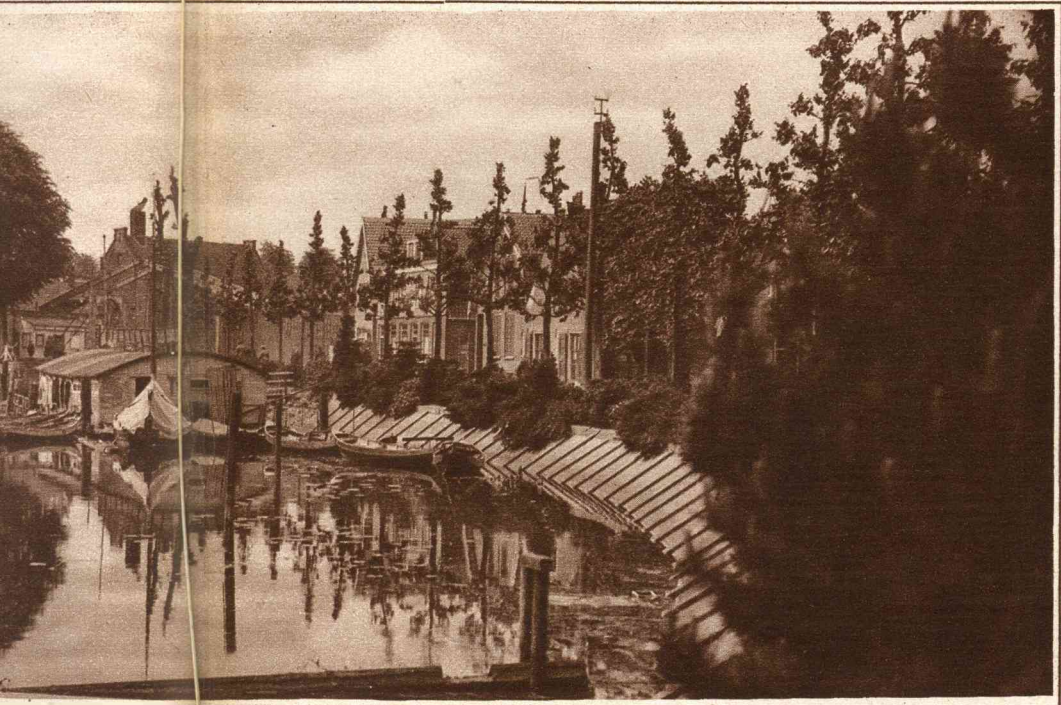

DE MUIDERSTRAATWEG.

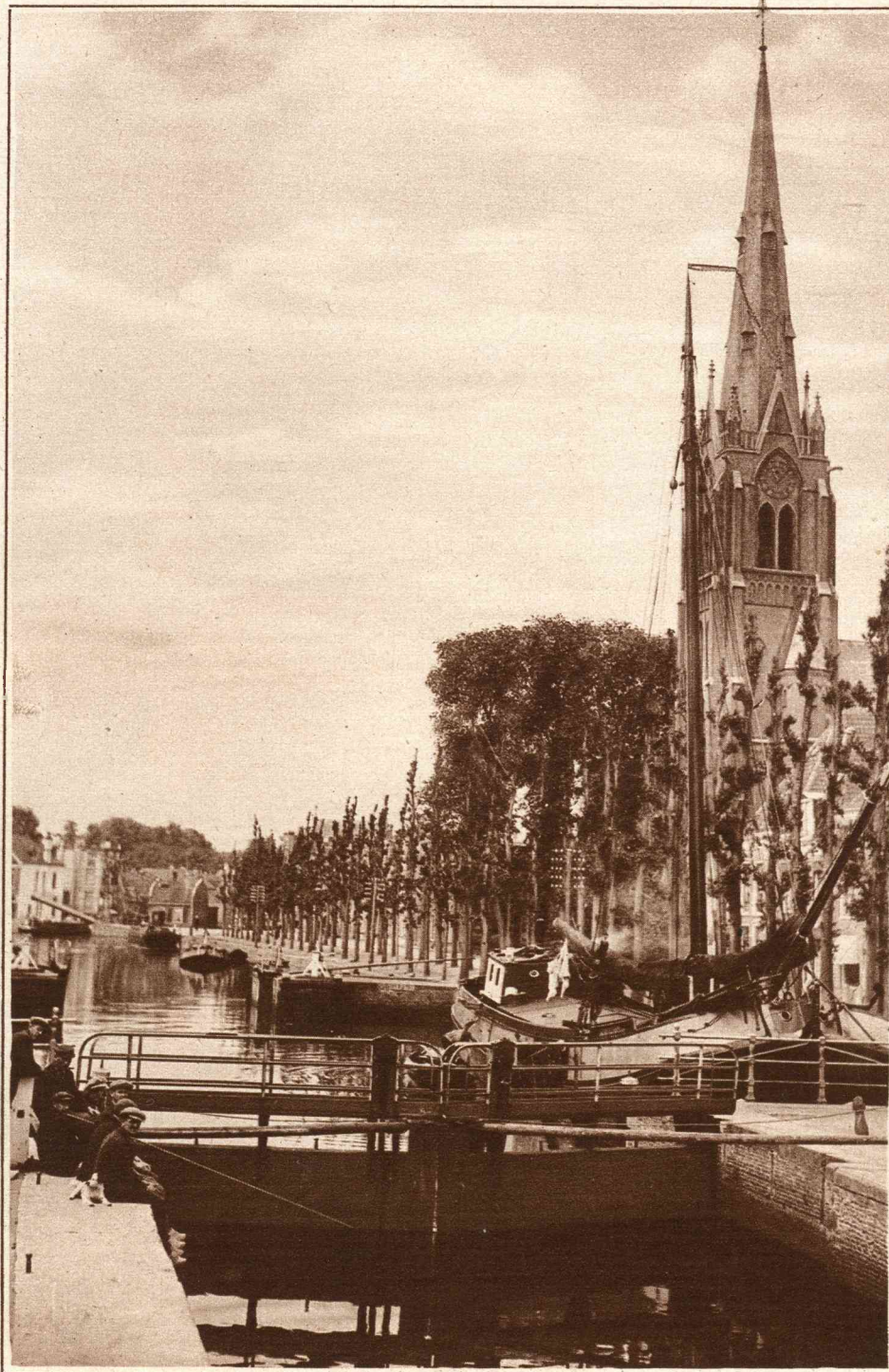
WEESP

DE HEERENGRACHT.

OP DEN WEG NAAR HET STATION.

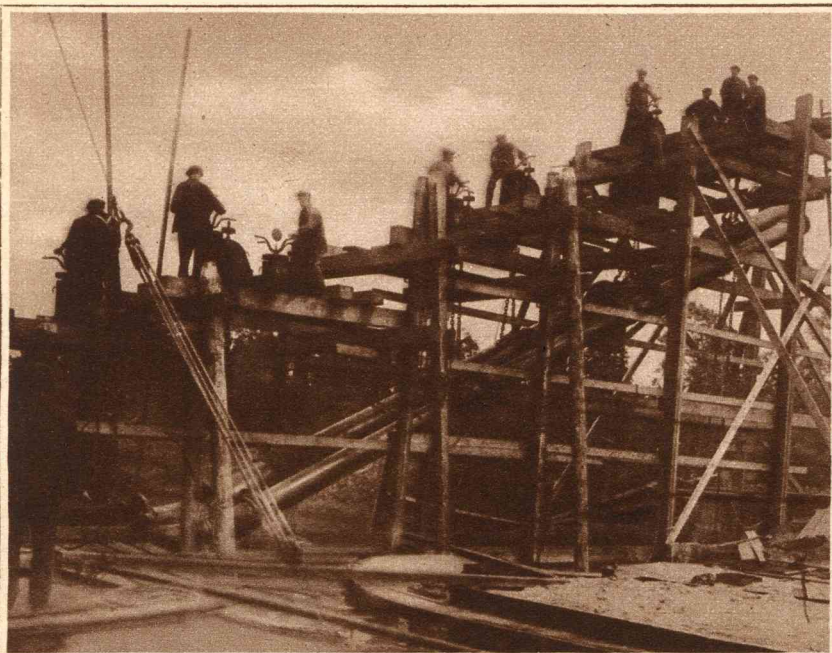

DE SLUIS MET DE R.K. KERK.

DE NIEUWSTAD.

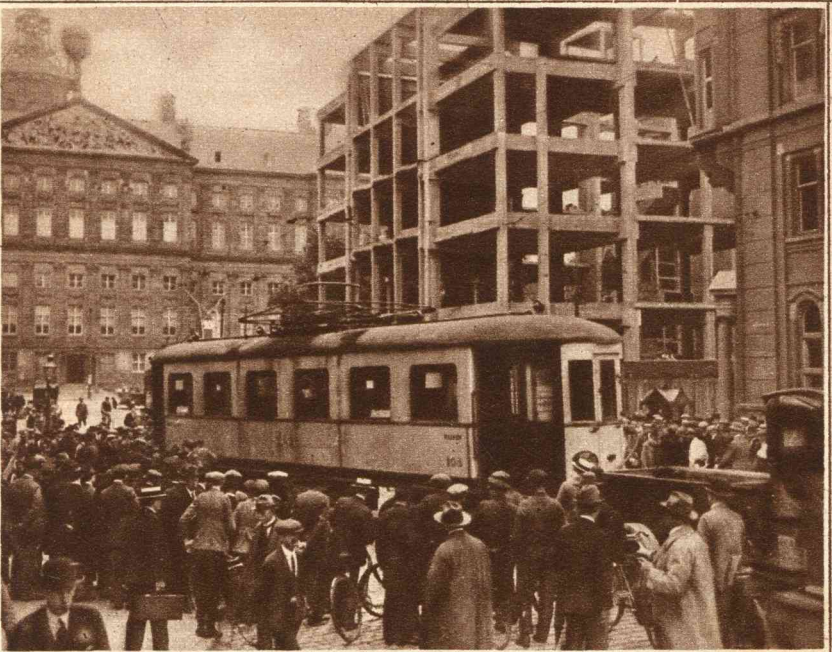
STADSNIEUWS

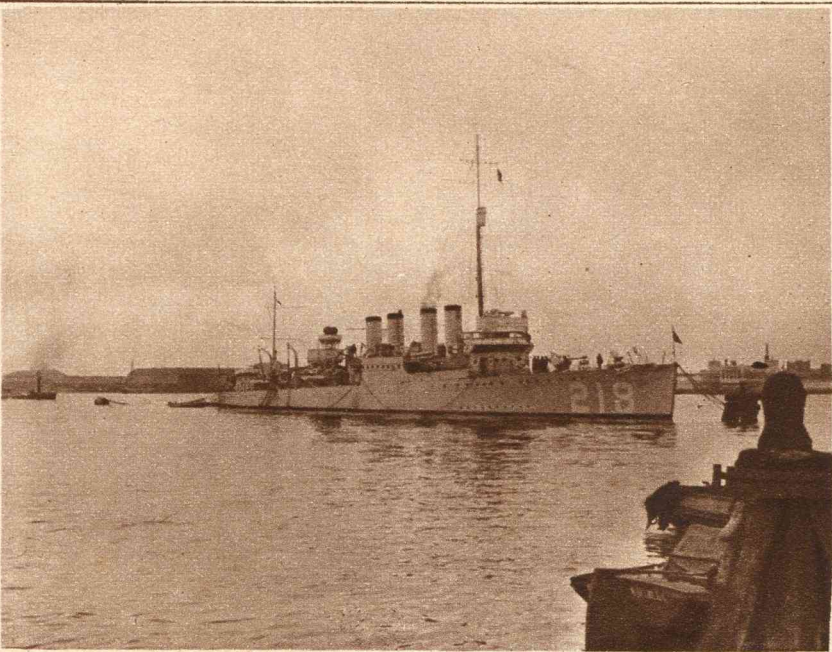
Aan den overkant van het Y, in het Noord-Hollandsche Kanaal, heeft men twee nieuwe zinkers, één voor het gas en een voor de waterleiding, laten zinken. Hierboven een tweetal foto's van dit moeilijke werk. Beide buizen die zijn saamgevoegd, worden te gelijk neergelaten. Links het hellende gedeelte, dat de verbinding moet vormen van de buis onder water, met het gedeelte in den weg; rechts: de buizen, zoover gezakt, dat ze juist het wateroppervlak raken.

Een eigenaardige dijkdoorbraak! Het verbindingskanaal langs de Reinier Vinkeleskade, is van de Hobbemakade afgesloten door een zanddijk, die het water uit het verbindingskanaal, dat ongeveer een meter hoger staat, tegenhield. Eenige kinderen vermaakten zich met het graven van een geul in den zanddijk, die daardoor zeer verzwakt werd en op een gegeven oogenblik plotseling bezweek, tengevolge waarvan het water met groote kracht zich een weg baande naar de Hobbemakade. De onmiddellijk gealarmeerde brandweer — de brandweer is in Amsterdam overal goed voor, zelfs om het water te weren — maakte, met hehulp van de politie, van balken, steenen, zeildoek en wat maar te vangen en te grijpen was, een nieuwen dam. Hierboven, links; Een overzicht van het overstroomde terrein; rechts: Brandweerlieden, bezig met het aanleggen van een nieuwen dam.

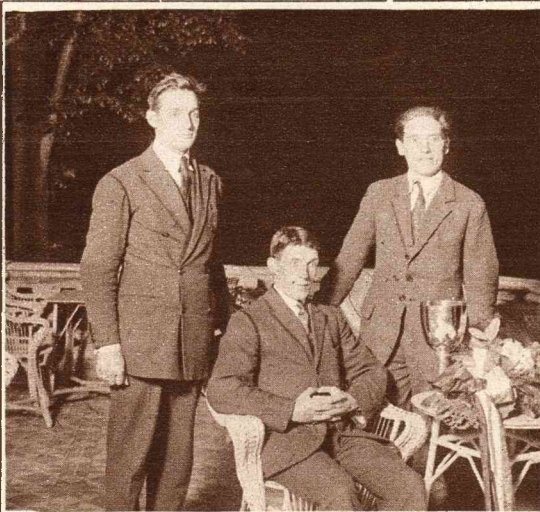
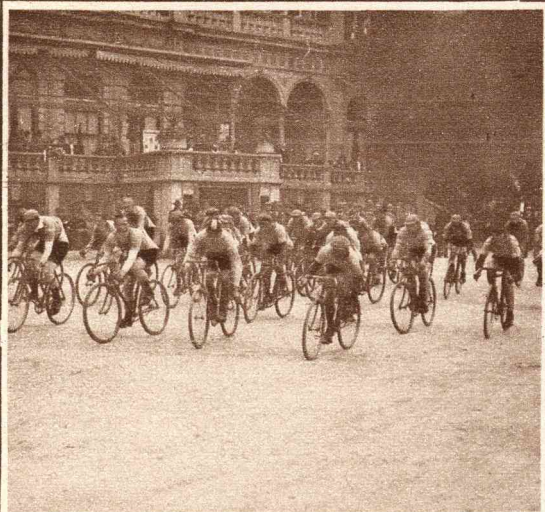

Vrijdag ontspoorde in de Raadhuisstraat, hoek Spuistraat, weer eens een wagen van de Haarlemsche tram, die daar wel specialiteit in schijnt te zijn, zeer tot schade van onze Gemeente-tram, die er gewoonlijk ernstige vertraging door ondervindt. Ditmaal duurde het grapje weer een paar uren.

De torpedojager „Parrot”, een Amerikaansche oorlogsbodem van 1300 ton, die een bezoek aan onze haven bracht, heeft achter het Koloniaal Etablissement ligplaats genomen. Wij maakten daar bovenstaande foto van het fraaie schip dat enkele dagen te Amsterdam zou blijven.

DE SPORT VAN DE WEEK

Een tweetal foto's van den wielervedstrijd over 80 K.M. in het Vondelpark. Links: de start; rechts: De winners; van links naar rechts: Jean Brunier (tweede), Cesar Deboets (eerste) en Ch. Locquehay (derde).

De roei-trials voor de VIII Olympiade te Sloten. Pieterse (de Hoop) die als scifleur zal worden uitgezonden.

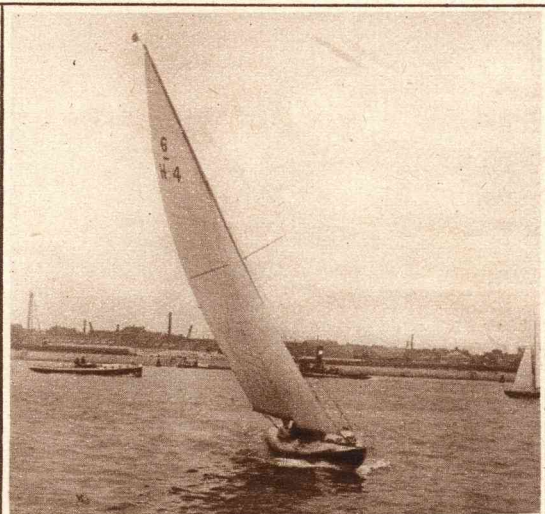
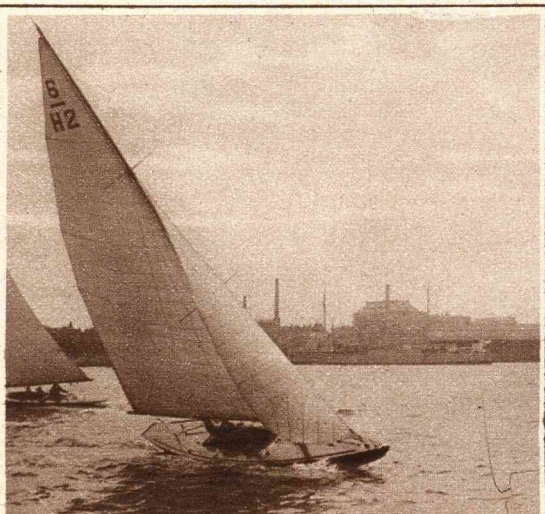
De stuurmanlooze Laga-twee, Beynen (boeg) en Rösingh (slag), die voor de Olympiade gekozen werden.

De Amstel-vier met stuurman Brandsma (b), van Silfhout, Fortuin Cremer (sl.) en Dekker (stuurman).

De Nereus-acht. Reineke (b), Houtappel, Eecken, Allas, Reynders, Fennema, Maasland, Bon (sl.), Cremer (st.)

Van de Olympische voorwedstrijden van den Ned. Zwembond. Eenige mooie sprongen. Links: H. Lotgering; midden: Mej. J. J. Braun; rechts: H. C. Hemsing.

De zeilwedstrijden van „Het Y". Links: het prachtige 6-meter jacht Six (stuurman Carp) tijdens den wedstrijd; midden: de start van de Regenboogklasse; rechts: de Gollywog (6 M) stuurman Jhr. v. d. Wijk. tijdens den wedstrijd.

BUREN

DOOR L. VAN ARCEN

Ik ga verhuizen. Niet om mijn bovenhuis. Het is mooi en ruim en het uitzicht is er prachtig. Ik woonde er rustig en aangenaam, maar sedert de nieuwe bewoners hun intrek hebben genomen in de etage beneden de mijne is alles veranderd.

Het begon eigenlijk al den eersten dag, toen ik een meisjesstem hoorde zingen. Een prachtige stem, dacht ik, een nachtegaal! Maar de nachtegaal zong niets dan: „A-a-a-a-a-a!”

En toen er den tweeden en den derden en den vierden dag, telkens en telkens weer, toonladders werden gezongen, hield ik het niet meer uit. Het was om razend te worden! Ik kon niet meer werken.

In mijn woede begon ik de gramfoon, zooals ik de „nachtegal” nu noemde te begeleiden met een hard gebrul op de piano. Dan hield de verwenschte stem even stil, om na een poosje weer te beginnen en ik sloeg er weer op los.

Ik inviteerde eenige vrienden en we hebben tot laat in den nacht gespeeld en gezongen, zoodat de gramfoon er geheel door overstemd werd. Maar toen de dagen warmer werden zette de jonge dame haar ramen open, om haar gekeel beter te laten hooren. Toen had ik genoeg en ging naar den opzichter.

„O, ik ben blij, dat ik u zie, meneer Notermans,” begon hij dadelijk. „Ik wou u juist even spreken.” Uw benedenburen—

„Wel?”

„Het zijn beste aardige mensen, meneer Notermans.”

„Zoo?”

„Ik heb 'n boodschap van ze voor u.”

„Voor mij?”

„Ja meneer Notermans, neemt u me niet kwalijk maar ze zeggen, dat u zoo veel leven maakt.”

„Ik?”

„En een paar dagen geleden hebt u 's avonds laat gezongen en gedanst — neemt u me niet kwalijk, meneer Notermans, maar 't was een helsch lawaai, zeggen ze.”

„Een helsch lawaai?”

„En het was al over twaalfen.”

„Dat is niet waar!”

„Neemt u me niet kwalijk, meneer Notermans maar ze zeggen het.”

„Kan ik 't helpen, als hun klok voorloopt?”

En toen vertelde ik mijn grieven.

De opzichter krabde zich eens achter 't oor. „Ja meneer Notermans, daar zal niets aan te doen wezen, u wordt niet gestoord in uw slaap.”

„Maar ik kan niet werken, onmogelijk! Komt u zelf maar eens luisteren.”

De opzichter kwam en hij zei:

„O, meneer Notermans. Wat een prachtige stem!”

Ik was dol van woede en ik gooide hem haast de deur uit.

Toen vond ik iets op de mat voor mijn deur en de misdadiger, die het daar gedeponeerd had, sloop naar beneden en krabde aan de deur van mijn burens.

Hun hond! O, maar ik zou hem wel krijgen! En toen ik hem weer zag op de trap, gaf ik hem een paar flinke meppen met mijn stok. Jankend ging het dier naar beneden, het gezang verstomde, de deur ging open en een stem klonk:

„Lieve! arme schat. — Wat een lafaard!”

De eerste benamingen waren voor den hond, de laatste voor mij.

Een poosje later kwam de opzichter:

„Meneer, ze gaan bij den huisheer klagen?”

„Wie?”

„De menschen van beneden!”

„Waarom? Om dien ellendigen hond?”

„Nee meneer Notermans, zóó zijn ze niet. Het zijn beste menschen. U moest ze eens kennen!”

„Ik wil ze heelemaal niet kennen.”

„Ze klagen over uw bloemen, meneer Notermans.”

„Over mijn bloemen?”

„Ja meneer Notermans, het schijnt, dat u, als u ze begiet....”

„Nou ja, en wat heeft hun hond bij mij gedaan?”

„Ja kijk eens, meneer Notermans, u begrijpt....”

„Ik begrijp, dat die menschen onverdragelijk zijn. Laat ze voor mijn part naar den huisheer gaan. Ik ga ook naar den huisheer. Ik zal hem dat onuitstaanbare gejam laten hooren en ik

staande raam zat te schrijven, woeien er een paar papieren van mijn schrijftafel op het balkon der benedenburen. Het waren juist een paar kostbare aantekeningen, die ik onmogelijk missen kon.

Wat te doen?

Ik besloot ten slotte, ze zelf te gaan halen en een beetje comédie te spelen. Ik maakte zorgvuldig toilet, verzamelde al m'n moed en belde toen bij de burens aan.

De heer des huizes opende zelf de deur voor me en stond me allervriendelijkst te woord.

„Ik woon hier aan den overkant,” jekte ik,

„en van uit m'n raam zijn er zoeven 'n paar papieren op uw balkon gewaaid.”

„Op het balkon zegt u? Dat is in de kamer van mijn dochter. Wilt u even binnenkomen?”

En binnen werd ik voorgesteld aan mevrouw, terwijl uit een andere kamer het gezang klonk van de nachtegaal. Ja ze zong toch wel waarlijk als een nachtegaal! Ze zong nu geen toonladders, maar juichend vertolkte zij het Zonnelied. Het was verrukkelijk! En toen zij zingende binnenkwam, toen ik haar nu voor het eerst zag, het bekoorlijke wezentje met haar lief gezichtje, met de groote blauwe oogen en den vriendelijken mond, toen kende mijn bewondering geen grenzen meer.

De heer des huizes had intusschen mijn papieren van het balkon gehaald. Ik dankte hem hartelijk.

„O, geen dank,” weerde hij af. „Men moet toch iets voor zijn burens over hebben?”

„Ik wou dat iedereen er maar zoo over dacht,” raadde mevrouw. „Wij hebben, hélaas, een zeer onaangename buurman. De heer, die hier boven ons woont, plaagt ons voortdurend op alle mogelijke manieren en dat alleen omdat hij niet velen kan, dat mijn dochter zingt. En zij moet studeeren om haar diploma te kunnen halen.”

„Hoe is het mogelijk?” zei ik verbaasd. „En uw dochter heeft zoo'n verrukkelijke stem!”

De vader, zichtbaar gevlod, verzocht zijn dochter nog iets voor me te willen zingen. Zij deed het dadelijk, zonder aanstellerij en ik luisterde gebloeid — tot opeens een doffe slag van boven door de kamer dreunde. — Mijn gewicht was naar beneden gevallen.

Het heerlijke gezang verstomde opeens en de vrouw des huizes was een flauwte nabij.

„O, die vreeselijke man,” kreunde ze. „Dat duurt zoo nu al dagen lang! Ik zal er nog ziek van worden!”

„Ja, het is verschrikkelijk,” klaagde ook mijnheer, terwijl zijn dochter haar moeder trachtte te kalmeeren.

Ik was woedend op mezelf.

„Meneer,” zei ik, „dat kan zoo niet langer! Vindt u goed, dat ik er werk van maak?”

„O meneer, u zoudt ons een grooten dienst bewijzen!”

Ik nam afscheid en beloofde met dien schurk die boven hen woonde, te zullen spreken en ik stormde de trappen op.

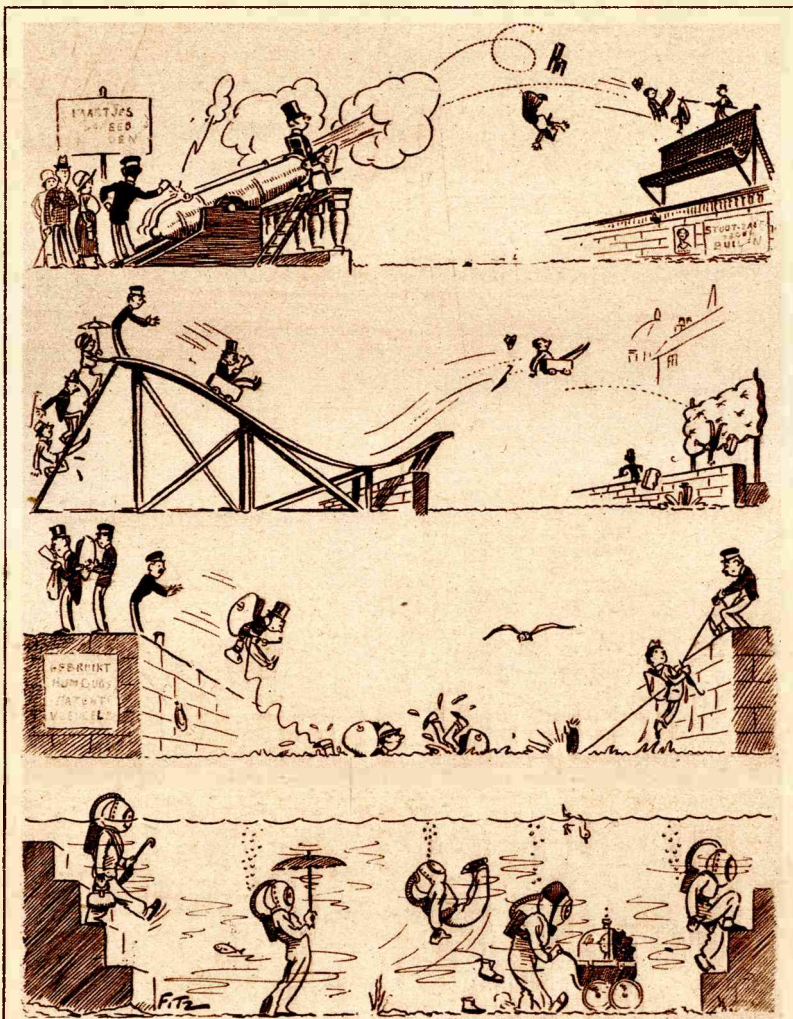
Na een poosje ging ik toen eens hooren, hoe het er mee was. Ik werd als een redder ontvangen. De meneer van boven was geheel veranderd. Ze hadden niet den minsten last meer van hem gehad. En dat hadden ze aan mij te danken!

Het was pas veel later toen ik alles aan de goede menschen bekende.

„Zoo zie je eens, hoe we ons in anderen kunnen vergissen,” zei de heer des huizes.

Nu is alles pais en vree in ons huis. Maar toch ga ik de volgende week verhuizen.

Want dan trouw ik met de bekoorlijke nachtegaal!

De verbinding van de IJ-oever is zoo langzamerhand een kwestie geworden, die zeer dringend om oplossing vraagt. Wat al manieren zijn er uitgedacht; zweefbruggen, tunnels, ducket-wagens, gewone bruggen en wat niet al. Hierboven geven we nog eenige schitterende manieren aan, om over een water heen te komen, die we in het Engelsche blad *London Opinion* vinden. Ook daar in Engeland schijnen ze dus met oeververbindingen te sukkelen, dat er knappe koppen gevonden worden, die zulke ingenieuze middelen aan de hand doen. Het eerste plaatje geeft aan, hoe de menschen eenvoudig naar de overkant worden geschoten en daar in een net opgevangen; het tweede lijkt ons een betere manier, al komt het ons voor dat de schok tegen de matras toch wel eens onaangenaam kan zijn; het derde voorstel heeft het bezwaar, dat men, al heeft men dan ook met lucht gevulde vleugels, zoodat zinken onmogelijk is, nat wordt, maar dat gebeurt ook als het regent. Het vierde evenwel lijkt ons een schitterende oplossing; aan beide oevers een trap naar den bodem; een flinke voorraad duikerpakken en iedereen wandelt kalm onder water door naar den overkant.

zal hem mijn bedorven mat laten zien en die ellendige mat van hen, die beneden bij de trap ligt en waar ik telkens haast m'n nek over breek — ja, die lui moeten zich noodig beklagen! Maar ik zal zorgen, dat ze wat te klagen krijgen!”

„Maar meneer Notermans.”

„Nou, wees maar niet bang, ik zal niet om twaalf uur gaan dansen en ik zal geen hond nemen, maar toch zal ik ze alles betaald zetten.”

Ik herinnerde me een grap uit mijn studententijd. Ik hing mijn klok boven hun piano en ik richtte het zóó in, dat er, elk half uur, een zwaar gewicht, met een geweldig lawaai, op den grond viel. Dat ging zoo een paar dagen. Overdag was ik van huis, zoodat ik er geen last van had en 's avonds als ik thuis was, zette ik het ding vast.

Maar op een middag, toen ik bij het open-

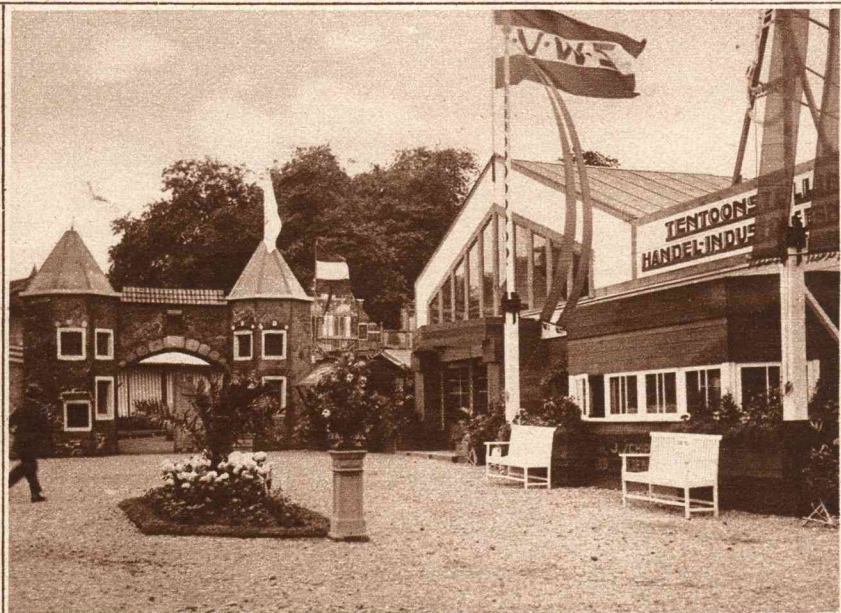
GEMENGD NIEUWS

Jos M. Orelia met zijn echtgenote (in het midden Jac. Hamel, directeur van het mannenkoor Excelsior) gekiekt na afloop van het afscheidsconcert door hem Dinsdag in het Concertgebouw gegeven met medewerking van verschillende solisten en het mannenkoor Excelsior.

Op stelten naar Parijs. Zondagmorgen om 12 uur vertrokken van het Haarlemmerplein twee mannen op stelten, naar... Parijs. Dinsdagmiddag ontmoetten wij hen toevallig in Haarlem, waar ze, naar we hoorden, vier dagen blijven. Wanneer zullen ze op die manier in Parijs zijn?

Zaterdag is te Zaandam de Tentoonstelling voor Handel, Industrie en Nijverheid voor de Zaanstreek geopend, waaraan als amusementsterrein een oud-Hollandsch marktplein is verbonden. Hierboven, links: een kiekje genomen tijdens de opening der tentoonstelling door burgemeester Ter Laan van Zaandam; rechts: De ingang der tentoonstelling.

Links: De burgemeester van Oud-Holland (Cor Smits) met een tweetal hellebaardiers voor de poort zijner veste; rechts: Een vogelvlucht-kijkje op Oud Holland.

DE VROUW EN HAAR RIJK

EENIGE WENKEN VOOR JONGE MOEDERS.

Denk niet, dat uw kindje uit ondeugendheid schreit. Een zuigeling schreit nooit zonder oorzaak, zoek die. Soms is het een plooi in zijn hemdje, het drukken van een veiligheidsspeld, een te stijf gebonden luier, behoefte aan een drogen luier of pijn in het buikje of het is een eenvoudig honger.

Meen echter niet, dat het altijd honger is. Een zuigeling moet op geregelde tijden gevoed worden; door het telkens als het schreit te voeden, maakt ge het maagje van streek en krijgt ge een ziek kind; soms heeft het kindje dorst, geef het dan een theelepeltje koud water.

Voed uw kindje zelf en wend alle middelen aan om dit zo lang mogelijk te blijven doen, tenminste tot het zeven maanden is. Groeit het kindje niet genoeg, spreek er dan met een dokter over en geef het kind bijvoeding.

Wees voorzichtig voor de oogjes, stel die niet bloot aan scherp licht en zet het kindje niet in de zon, zet het in de schaduw of zijn wieg met het hoofdje naar het venster.

Maak uw kindje niet in slaap. Het is onverstandig en onnoodig, leg het eenvoudig in de wieg en het zal leeren begrijpen dat het moet gaan slapen.

Maak het kindje niet wakker om het te laten bewonderen. Het heeft zo veel slaap nodig, laat de vriendinnen maar wachten tot het ontwaakt.

Dek het kindje niet te zwaar toe, het zal veel rustiger slapen, dan wanneer gij zijn wiegje beladent met dekens en als het kan, laat dan in de kamer een raam open. Gezonde, frissche lucht is wat uw kindje nodig heeft.

Als het wat groter wordt en meer woelt, naai dan bandjes aan zijn dekentjes en bandjes op zij aan het wiegje, strikt ge die aan elkaar, dan kan het kindje niet bloot woelen en ge kunt zelf gerust slapen.

Kunt ge niet uitgaan met uw kindje, geef het dan een goed plaatsje in een frissche kamer, als ge maar zorgt, dat het niet tocht. Het zal zeker nog beter groeien dan wanneer ge het een paar maal per dag uit en aankleedt en er mee door drukke, stoffige straten rijdt, of zet het stilletjes in uw tuintje en als het wakker wordt zal het rustig liggen kijken naar de beweeglijke bladeren.

Loop niet op de teenen of fluister niet omdat het kind slaapt, maar ga gewoon uw gang en het is spoedig aan die geluidjes gewend. Maar laat het niet onnoodig schrikken door harde slagen of schrille geluiden.

Probeer niet het te „leeren” lopen. Laat het met rust en het zal gaan lopen als zijn beenderen en spieren sterk genoeg zijn.

Zet het op den grond en laat het kruipen: het zal zich dan wel aan de stoelen gaan optrekken en wordt het moe of bang, dan laat het zich wel weer vallen. Het zal zich zelden bezeeren, maar ge zorgt natuurlijk, dat er geen wiebelige tafeltjes of gevaarlijke gastelletjes binnen zijn bereik zijn.

Laat het niet alleen, tenminste niet als er vuur in de kamer is; als ge geen loophek hebt, laat uw man dan een hoekje van de kamer afschutten voor baby waar hij veilig is als ge even

weg moet: ge hebt er maar één hekje voor nodig in een hoek der kamer. Zeg niet, dat het kind er niet in wil en zoo schreeuwt. Schreeuwen is niet zoo gevaarlijk voor hem als een brandende kachel of een ketel kokend water. Ge denkt, dat ge maar vijf minuten weg moet, maar het kon langer duren en trouwens in 5 minuten kan een kindje verbrand zijn.

Neem 't kind 's nachts niet op, het zal in het

VROUWELIJKE GENERAALS.

Onze foto toont links mej. A. U. Urwantzowa en rechts mej. U. O. Bulle, die kortelings den titel van „generaal” ontvingen en aan den Russischen generalen staf werden toegevoegd om de vele verdiensten, die zij zich als deelnemers aan alle burger-oorlogen in Sovjet-Rusland verwierven.

begin wat moeite kosten, maar éénmaal gewend krijgt het zelf een goede rust en gij en uw man profiteren er ook van. Neem het in geen geval bij u in bed. Als ge inslaapt en dat doet ge natuurlijk, zou het kind kunnen stikken en het is gezonder voor hem in zijn eigen bedje.

Geef uw kindje eens per dag eenbadje, ge kunt er iederen grooten teil voor gebruiken. Tracht niet telkens met het kleine kind te spelen door in de handen te klappen, van alles voor zijn oogjes te laten draaien of met hem rond te wip-

lijk en in plaats dat het er rustig van wordt, zal het aanhoudend huilen als het 't ding kwijt is. Wanneer het nooit een dot heeft gehad, zal het dien ook niet missen.

Denk niet, dat het nu eenmaal nodig is, dat uw kind aan de tanden sukkelt.

Een gezond kindje heeft niet meer moeite met tanden krijgen, dan met het groeien van zijn haar. Als ze gereed zijn, komen de tandjes eenvoudig door het tandvleesch heen.

Geef het kind geen harde ringen om op te biten, een gutta percha ring is beter. Nog beter is een korstje brood of een worteltje.

Iederen dag een versch worteltje en dan vastgebonden, zoodat het kindje het grijpen kan en het niet op den grond kan vallen is frisch en gezond in het mondje.

VEREENVOUDIGING VAN HUISWERK.

„In en om de woning” neemt het advies over van een Amerikaansche huisvrouw omtrent vaten wasschen.

„Ik besloot voortaan maar éénmaal daags op te ruimen en koos daarvoor het uur direct na het ontbijt, wanneer het huishoudelijk bedrijf het minst drukte geeft en wanneer ik uitgerust was. Ik schafte voor de drie maaltijden drie dienbladen aan. Na het afnemen wordt het blad op een plank in de servieskast gezet (enkele dingen even omgespoeld). Ben ik aan het omwasschen toe, dan worden zij voor den dag gehaald, alles gewasschen en weer geschikt op het blad, waarop zij behooren, zoodat dit blad geheel gereed is, om voor een maaltijd te gaan klaarzetten.

Wat het drogen van het vaatwerk betreft, drogen doe ik niet. Alle droogdoeken liggen in de kast en nieuwe zullen nooit meer nodig zijn, want mijn vaten drogen zich zelf! Ik zocht niet zoo lang, tot ik een solide afdruiptak gevonden had met geribde bodemhooge zijanten en een twintigtal koperen bogen, op verschillenden afstand, waartusschen borden en schalen geplaatst kunnen worden, zonder dat ze elkaar raken. De bak staat in den gootsteen (of wordt hellend geplaatst op de aanrecht). Dadelijk uit het heete sop worden de stukken er in gezet; ik zorg voor een overvloed van warm water, waarmee het zeepsop wordt weggespoeld en eindig met nagenoeg kokend water. De bak wordt dan op de tafel gezet op . . . een dikken Turkschen badhanddoek, die veel meer uitdruipend water opneemt dan 'n gewone droogdoek. Ik wasch nu even wat zilver of kopjes, terwijl de stukken in den bak in de lucht drogen, neem ze er dan uit, zet ze op het blad, waarop zij behooren, en zorg voor een nieuw partijtje. Op deze manier werkend, kost het omwasschen van de drie bladen niet veel meer tijd dan vroeger het omwasschen van één maaltijd met het opbergen en later weer het voor den dag halen er bij.”

Toch gelooven we, dat een Hollandsche huisvrouw niet gauw tot een ééndaagsche waschpartij komen zal. Wat doet de Amerikaansche mevrouw als ze eens veel gasten heeft?

Waarschijnlijk heeft

Te Leominster (V.S.) werd onlangs een optocht gehouden van alle modellen kinderwagens, die het ondermaansche vanaf 1820 tot op den huidige dag gekend heeft.

pen: Het heeft alleen behoefte aan eten en slapen in zijn eersten groei en goede verzorging.

Geef het kindje geen dot, het is zoo onzinde-

ze voor drie maaltijden toch nog genoeg kopjes en glazen.

Voor 'n huishouden met tien of twaalf kinderen deugt het systeem ook niet!

GRIJZE HAREN

HEILIGENWEG 40, Telef. No. 3421, AMSTERDAM. Voor Indië prijsverhoging. Vertegenwoordiger: F. GEELLEN, Soerabaja.

worden door JOH. v. d. BERGH's „EUREKA” (gegarandeerd onschadelijk) zonder verven, na tijdelijk gebruik tot hun natuurlijke kleur teruggebracht. Overal verkrijgbaar in flacons à f 4.—, f 3.— en f 2.25 (naar buiten verhoogd met 40 ct., rembours 55 ct.)

DAMES! Moderne Inrichting voor
HAARWASSCHEN . . . f 1.—
Dito met ONDULATIE . . . 1.25
Dito extra . . . 1.75
KAPPEN . . . 0.75
MANICURE . . . 1.—
ELEC. VIBROMASSAGE . 1.—
MAISON BOLTEN
Kalverstr. 177, 1ste étage.
VAKKUNDIGE BEHANDELING

ONS KINDERHOEKJE

DE SAMENZWERING

DOOR JOH. v. d. HOEK

De jongens drongen haastig opzij en lieten den weg vrij voor den politieagent, die naar buiten kwam.

Joop van Berkel had snel een plan gevormd met zijn klasgenooten, en hield van Burcht, die zich wilde verwijderen, terug.

„Piet,” begon hij ernstig, „we hebben je verkeerd beoordeeld en dat moet je ons vergeven. We zullen, om het weer goed te maken, zelf de straf op ons nemen, die we jou wilden doen ondergaan.”

De politieagent zag verwonderd toe, hoe de derde klas zich in 'n kring verdrong, onder den spoeier, dien hij nu ook scheen op te merken. Joop van Berkel stond midden in den kring en nam met licht bevende hand het touw.

Een rukje en.... er viel niets. Nog een rukje... dan een ruk en... weer viel er niets..

„Trek dan,” riep een der jongens.

„Heb ik 'al gedaan,” antwoordde van Berkel onthutst.

Allen zagen naar boven.

De spoeier was geheel omgedraaid, doch geen druppel water viel er....

De politieagent schaterde. Met zijn volle handen sloeg hij op zijn knieën en stiet nu en dan eenige klanken uit:

„Had jullie in de gaten.... 'k Dacht, zal wijzer zijn.... Begreep, dat-ie voor mij bestemd was.. Huisknecht geroepen.. Samen het water er uit gehaald.. Ha,.. ha,.. ha!”

VOOR HET EERST NAAR SCHOOL

DOOR JOH. v. d. HOEK

Dat was je wat!

Morgen, Dinsdag 4 September, zou-ie, Jaap van Barrekoorn, voor het eerst naar school gaan. Dat wil zeggen: naar de Groote, — de meesterschool.

Op het kleine schooltje, de bewaarschool, was-ie al lang geweest en jaren geleden al had-ie zich daar te groot voor gevoeld.

't Was ook wat! Hij, Jaap van Barrekoorn, de oudste zoon van zijn vader, op de bewaarschool!

Even als aan alles echter, kwam ook hier een einde aan en morgen, Dinsdag 4 September, zou-ie voor 't eerst naar de groote school gaan.

Het was met deze ernstige gedachten en met een menigte raadgevingen zijner moeder, dat Jaap dien Maandagavond naar bed ging.

Om negen uur ging-ie naar bed en om tien uur droomden-ie al van de school; van jongensstreken, prijzen halen, hooge punten krijgen, examens, overgaan, enz.

O, men zou nog eens zien, waartoe hij, Jaap van Barrekoorn, in staat was.

Maar.... o, joi,.... wat was dat!?

Met dromen gaat de nacht vlug voorbij. Als een wervelwind, zoo was de nacht hem voorbij gestormd en nu.... was-ie nog te laat.

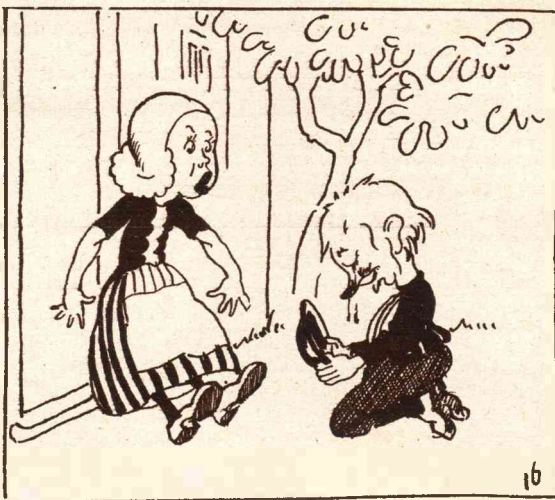
Met een sprong stond Jaap naast zijn bed. Zijn kleeren schenen uit eigen beweging aan zijn lijf te springen, want met handbewegingen kon het onmogelijk zoo vlug gaan, en met een straal koud water was zijn toilet gemaakt.

Aan eten dacht-ie niet, drinken, daaraan voelde-n-ie geen behoefte en zelfs zijn moeder vergat-ie.

Jaap van Barrekoorn was eenige minuten na zijn opstaan reeds buiten op den dorpsweg, dien-ie, bij zijn weten, nooit zoo stil en verlaten had gezien.

Na een snellen loop, kwam-ie buiten adem aan de school. Hier wachtte hem een vreese-lijke ontdekking.

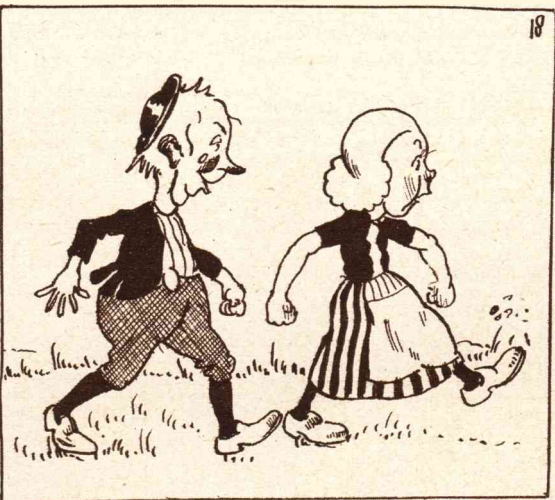
BOER JAPIKS DOOR PIJLTJE

„Japiks!” gilde Trijntje-lief,
Toen zij haar man lief zag.
„Wat scheelt jou, kerel! Zeg me toch
Wat dat beteekenen mag.”
En Japiks trillend, knielende,
Met traantjes in z'n oog,
Vertelde aan z'n lieve vrouw,
Hoe 't lot hem snood bedroog.

„Mijn hemel! Domkop, ezelsoor,
Jou rekel, jou schavuit!
Gebeurt dat nog eens ééne keer,
Dan gooi ik jou d'r uit.”
Maar nu volstond ze, met d'r man
„Van kokosnoot en koek”,
Te doedelen met 'n potlepel,
Een deuntje op z'n broek.

„En nou, ga mee! Jij galgenaas,”
Sprak Trijn, z'n lieve vrouw.
„En grien niet langer, 't baat je niets,
Dat is te laat berouw.
Of dacht je soms, dat ik dien vent,
En duitjes rollen liet?
Wel ja! Dat zou nog mooier zijn,
Dan ken jij Trijntje niet.”

Wordt vervolgd.

De deur was gesloten!
Dus alles was voor niet geweest. Zijn verwachtingen, zijn dromen, zijn hoop.

Hij zag slechts de gesloten deur en voor zijn verbeelding den vertoornen meester, straf en den spot der jongens.

Stil ging Jaap van Barrekoorn op een der blauw-steenen treden voor de school zitten en begon zachtjes te schreien. Het was ook zoo treurig.

De dorpsklok sloeg. Zeker al tien uur. Jaap telde de slagen mee. Een — twee — drie — vier — vijf — — —

Daar begreep-ie nu compleet niets van. Sloeg de klok niet verder? Was die ook al in de war!?

Jaap van Barrekoorn's oogen zochten de wijzerplaat.... De groote wijzer stond op XII, de kleine op.... V. Dus toch. Hij was te vroeg in plaats van te laat.

Maar hoe zou-ie nu den tijd verdrijven tot negen uur? Ja, hoe?

Naar huis gaan, daaraan dacht-ie niet. Daar zouden ze hem maar uilachen. Maar wat dan? Dauwtrappen? — Dat was goed beschouwd nog wel het beste en Jaap ging dus op weg.

Het was heerlijk weer en in de ochtend-zuivere atmosfeer genoot de vroege wandelaar met volle teugen van de rijke natuur.

Hij ging wat liggen in het morgen-zonnetje en zag roerloos toe, hoe, in het klare water van een beekje, eenige kleine vischjes voorbij-schoten.

De grond was echter nog wel wat koel en hij ging dus meer verder. Een smalle sloot doorsneed eensklaps zijn wandelsterrein en hij moest terugkeeren of er overheen springen.

Aan het eerste dacht Jaap natuurlijk niet eens. Een flinke sprong en.... hij kon weer verder gaan.

Hoe lang-ie zoo al gewandeld had, wist-ie niet, maar een plotselinge onrust overviel hem, dat-ie nu nog te laat zou komen.

Zoodra hadden deze gedachten nog niet de overhand gekregen op zijn denkvermogen, of hij wendde zich om en liep zoo hard hij kon terug.

Al spoedig was-ie buiten adem en de vermoeidheid begon zijn ledematen te verlammen. Maar hij moest doorzetten, want te laat komen op school, en nog wel den eersten keer... dat nooit.

Hij liep dus weer uit alle macht voort.

Plotseling gaf Jaap een gil. Wat er gebeurde was, wist-ie niet. Maar eensklaps had het hem toegeschenen, dat de grond was weggezakt onder zijn voeten en hij wist niet meer, dan dat-ie nu tot aan zijn hals in.... een moddersloot zat.

Verder heb ik niet veel meer te vertellen. Er kwam betrekkelijk nog al spoedig hulp opdagen, waardoor Jaap uit zijn netelige positie werd verlost.

Een lichte koude en een dag onder de wol waren de eenige ernstige gevolgen.

Maar het was Woensdag 5 September, toen Jaap van Barrekoorn, onder de vertrouwde leiding van zijn moeder, voor het eerst naar de groote school ging.

HET POTLOOD DAT OP ZIJN PUNT BLIJFT STAAN

Zonder nadere verklaring verduidelijkt bovenstaande tekening voldoende hoe men dit vraagstuk op kan lossen. Dicht bij de punt steekt men een pennemesje in het hout en men opent het mesje meer of minder tot men het verlangde evenwicht verkregen heeft.

ROOKT

Spa tram

DE LAATSTE BLADZIJ

KLEEDERMAKERIJ VOOR DAMES EN HEEREN. W. VAN DROFFELAAR,

OVERTOOM 299, AMSTERDAM
TELEFOON ZUID 8361

DE GERUSTSTELLING.

De oude dame zou voor de eerste maal naar Engeland gaan en hoewel zij in de wolken was over al het nieuwe en wonderbaarlijke, dat zij ongetwijfeld zien zou, was ze toch erg zenuwachtig over de veiligheid van de boot, die haar over het kanaal moest brengen.

Toen ze haar biljet ging koopen bij het agentschap, vroeg ze dan ook:

„En is die boot die Vrijdag vertrekt volkomen veilig?”

„Mevrouw,” antwoordde de agent hoogst ernstig, „ik kan u verzekeren, dat in al den tijd dat dit schip in de vaart is — en dat is al een groot aantal jaren — het nog nooit naar den kelder gegaan is.”

Het gelaat der oude dame helderde zichtbaar op.

„Als dat waar is, dan moet het wel een goed schip zijn. Geeft u mij maar een biljet eerste klasse.”

DE OORZAAK.

„Hoe ben je hier gekomen? Door den drank?” informeerde de welwillende bezoeker bij den gevangene,

„Nee meneer, door de schoonmaak.”

„Door de schoonmaak? Hoe kan dat?”

„Wel, de mevrouw van 't huis had de karpetten en de loopers laten opnemen, omdat ze aan 't schoonmaken was, en daardoor hoorden ze mij.”

DE REDEN.

De onverwachte gast weigerde te eten van de haché, die werd opgediend, ook toen zijn gastheer er op aandrong.

„Ik eet thuis ook nooit haché.”

„Waarom niet?”

„Thuis niet, omdat ik weet wat er in zit en ergens anders niet, omdat ik niet weet wat er in zit.”

TWEEERLEI.

„Pardon meneer, we mogen zulke plat getrapte geldstukken niet aannemen.”

„Maar juffrouw, ik heb dezen gulden gisteren hier in den winkel ontvangen.”

„Ja meneer, het is ons niet verboden om zulk geld uit te geven.”

DE DAPPERE JONGEN.

„Toewan,” zei de inlander, „ik heb heel groote tijgersporen gezien, ongeveer een kwartier verderop naar het Noorden.”

„Zoo,” zei de jager, „waar is het Zuiden?”

VERDACHT.

„Om voor u te kunnen werken moet ik geld hebben. Hebt u dat?” informeerde de voorzichtige advocaat.

„'n Massa,” verzekert de cliënt.

„Zoo, dat is dan in orde. En vertelt u me nou eens: u wordt beschuldigd van diefstal. Diefstal van wat?”

„Van geld.”

GOEDKOOP.

„Ik heb ouden Teun in het Ziekenhuis opgezocht en ik had 'n fleschje oude klare voor hem meegenomen, daar hield hij altijd zoo van.”

„Maar man je kon toch wel denken, dat hij dat toch niet hebben mocht.”

„Ja, dat wist ik natuurlijk wel, maar nou zag hij toch m'n goede bedoeling.”

VERGISSING.

„Eindelijk heb je nou eens een goed plaksel gemaakt. Met die pap blijft 't papier prachtig plakken,” prijst de heer des huizes, die zelf de kamer behangt.

Maar vrouwtje geeft een gil van schrik.

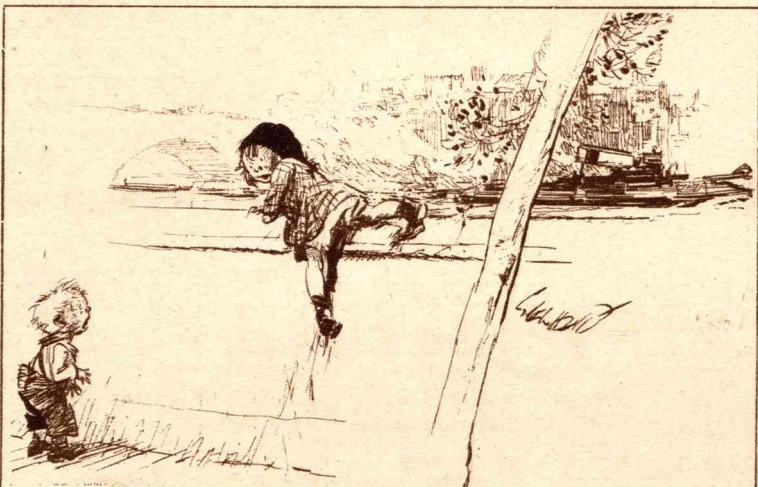
„Jakkas, man, dat is de pudding voor vanmiddag!”

„MERCURIUS” KANTOORBOEK-EN PAPIERHANDEL

Singel 383, Tel. 47400

AMSTERDAM

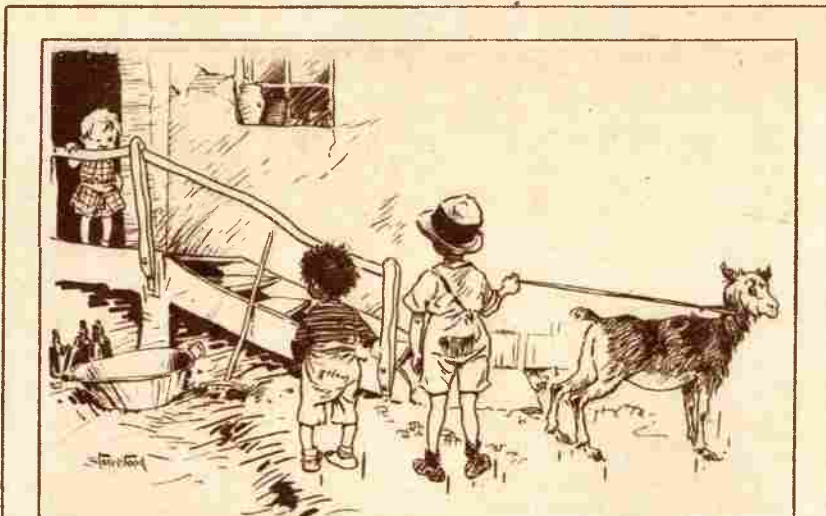
Speciale aanbieding in dozen en mappen postpapier

Groote zus: „Jij bent ook nooit tevreden; ik vertel je toch alles wat ik zie.”
(The Passing Show)

Jongen: „Mevrouw, neemt u me niet kwalijk; wilt u niet even opstaan, ik ben twee witte muizen kwijt.”
(The Passing Show)

„Ga je mee, Henkie? We hebben de geit die groote spons van moeder laten opeten, en nou laten we hem water drinken.”
(The Passing Show)

DE ZUINIGE MAN.

„Als je 't over zuinigheid hebt, ik ken een man die in vijf jaren geen cent heeft uitgegeven.”

„Nonsens,” zei de ander, „dat is immers totaal onmogelijk.”

„En toch is het zoo. Maar de volgende week komt hij weer vrij.”

DE LASTIGE HUISBAAS.

De huisbaas: „U hebt natuurlijk geen kinderen?”

De man die wil huren: „Nee.”

„Honden of katten?”

„Neen.”

„Piano of gramfoon?”

„Neen, maar ik moet u toch wel zeggen: ik heb een vulpenhouder en die piept even, telkens wanneer ik er het dopje opschroef. Ik hoop dat dat geen bezwaar voor u is.”

DE GELIJKENIS.

Twee boeren ontmoetten elkaar onlangs.

„Zeg,” zei de eene, „ik heb verleden week iemand gezien, en ik zou gezwooren hebben, dat jij het was.”

„En was ik het niet?” vroeg de ander.

„Heelemaal niet. Maar hij leek sprekend op je, alleen was z'n haar een klein beetje grijs. Zou het misschien... zeg, heb je soms een tweelingbroer, die een paar jaar ouder is dan jij?”

HET GETUIGENIS.

„En kunt u iemand noemen, die ten gunste van u zou kunnen getuigen,” vroeg de rechter-commissaris aan den verdachte.

„Zeker wel mijnheer, de inspecteur van politie hier uit de plaats.”

De inspecteur, die aanwezig was, keek verbaasd. „Maar mijnheer, ik ken den man niet eens!”

„Ziet u wel, edelachtbare,” zei de verdachte, „ik heb hier meer dan twintig jaren gewoond en de inspecteur van politie kent me niet eens. Is dat niet een prachtig getuigenis voor me?”

GETROEFD.

Een oude man, die het ongeluk had, voortdurend met het hoofd te moeten schudden werd voor'den gek gehouden door een jongmensch, dat buitengewoon veel praatte had.

„Hoe komt het toch, dat uw hoofd aldoor zoo in beweging is?”

„Om dezelfde reden waarom uw tong voortdurend beweegt — wegens veelvuldig gebruik,” was het gevatte antwoord.

HET TARIEF.

Hij: „Je broertje heeft gezien, dat ik je een zoen gaf, wat zou ik hem geven om hem zijn mond te doen houden?”

Zij, onnadenkend: „Gewoonlijk krijgt hij twee kwartjes.”

DAAR ZAL HET WEL VAN KOMEN.

Bezoeker: „Dit is geen erg goed portret van je kleine broertje, wel?”

Annie: „Neen, maar ziet u, hij is ook geen erg goed jongetje.”

DE VOORTDURENDE ZORG.

De oude winkelier lag op sterven en zijn geheele familie was om het sterfbed verzameld.

„Is Marie daar?” vroeg de stervende met zwakke stem.

„Ja manlief, hier ben ik.”

„Is Adolf daar?”

„Ja vader.”

„Is Tina daar?”

„Ja vader.”

„Is Betje daar?”

„Ja vader.”

„Is Simon daar?”

„Ja vader.”

„Alle menschen, en wie past er dan op den winkel?”

DE REDEN.

„De pen is machtiger dan het zwaard,” zei de dichter.

„Nogal logisch,” zei zijn prozaïsche vriend. „Met een zwaard kan je geen chèques teekenen.”

GRIS HAAR VERDWIJNT

zonder verf, geeft niet af en is absoluut onschadelijk. Proef-
flacon 85 cts. Rembours 40 cts. hooger voor porto. Wederver-
koopers korting. Hoofdvertegenwoordiger voor Amsterdam:

B. BROUWER, Coiffeur, J. P. Heyestr. 64, Amsterdam

Te bereiken met lijn 1-6-7-17-23.

RESTAURANT „PRINCESS' ROOM”

Kalverstraat 28 - Amsterdam

Lunch- en Dagschotels. Diners vanaf f 1.75

Prima keuken. Matige prijzen.